

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Спільна позиція

У влади і духовенства спільна мета

СТОР. 8

Економіка

Атомна залежність

У країни є шанс позбутися її. Чи скористаємося ним?

СТОР. 12—13

Медицина

Коли краплина — на вагу життя...

СТОР. 14

№ 133 (5883) СЕРЕДА, 16 ЛИПНЯ 2014 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

НАТО констатує нарощення російських сил на кордоні

Росія знову стягує війська до кордону з Україною. У Північноатлантичному альянсі полічили, що кількість російських солдатів перевищує там десять тисяч, **повідомив представник Альянсу у Брюсселі інформагенції Рейтарс.** Зафіксовано, що за минулий тиждень значна кількість військ передислокувалась у прикордонний регіон поблизу України. Як відомо, раніше РФ відвела більшу частину своїх військовослужбовців, які перебували біля україно-російського кордону. У середині червня кількість військовиків там не перевищувала тисячі осіб.

МИ РАЗОМ!

На їхній совісті ця війна й розруха...

Здрастуйте, шановна редакціє «Голосу України»!

Я живу в Росії. Тут моя сім'я, і виїхати нікуди не можу. Але моє коріння і національність з України.

Ми всі, хто з України, дивимося новини по телебаченню й дуже переживаємо за нашу Батьківщину. І так само, як і ви, всі хочемо миру і спокою. Але доходимо спільної думки: не було б вигаданих республік «Донецької» і «Луганської» — не було б цієї війни...

Ми слухаємо виступи О. Царьова, О. Бондаренко, яка у своєму виступі підкреслила: «Крим за два тижні від'єднався й приєднався до Росії; і якщо дуже захотіти, то все можна зробити...». От і зробили. І нехай на їхній совісті залишається ця війна й розруха. Таких людей потрібно притягати до відповідальності за їхні «організаторські дії».

СТОР. 11

Наріжний камінь державності

***16** липня 1990 року Верховна Рада Української РСР прийняла Декларацію про Державний суверенітет України. За таке рішення проголосували 355 народних депутатів із числа тих, хто був у сесійній залі.*

Це був перший крок до здобуття незалежності нашою країною, про яку мріяли, за яку боролися мільйони українців протягом кількох століть.

Слова, винесені у заголовок, належать тодішньому Першому заступнику Голови Верховної Ради Івану Плющу, який, на жаль, нещодавно помер після тяжкої хвороби. Так він назвав свої спогади про те, як приймався цей архіважливий для нашої країни документ. А Іван Степанович знав, про що йдеться, оскільки головував у сесійній залі в ті вікопомні дні.

СТОР. 2–3

Голова Верховної Ради України
Іван ПЛЮЩ

НАРІЖНИЙ КАМІНЬ ДЕРЖАВНОСТІ

Декларацію Про державний суверенітет України, цей вікопомний документ, народні депутати Верховної Ради Української РСР 12-го скликання — Верховної Ради України 1-го скликання прийняли після дебатів і гарячого обговорення, проте без конфронтаційного

На знімках: перша сторінка видання Декларації про державний суверенітет України до 10-річчя її прийняття.

Фото з архіву О. КОЦЮБИ.

16 липня 1990 року. Мітинг біля Верховної Ради України під час прийняття Декларації про державний суверенітет України.

Фото з архіву Укрінформу.

ПОДІЇ

Ветерани вимагають діалогу

Керівництво Севастополя нехтує ветеранською організацією міста, яка сьогодні налічує 111 тисяч осіб. Про це заявив на засіданні президії міської організації ветеранів війни, праці, Збройних Сил і правоохоронних органів її почесний президент Сергій Рибак.

Щоб налагодити конструктивний діалог із владою, на засідання запросили в.о. губернатора Севастополя Сергія Меняйла. Але керівник міста до ветеранів так і не прийшов. А в них накопичилося чимало гострих запитань. Наприклад, чому не виконуються затверджені міськими депутатами регіональні програми «Сприяння» і «Ветеран»?

«Жодної копійки поки що не виділено. У 2013 році була надана допомога 7241 людині на суму, еквівалентну 4—10 тисячам рублів. Цього року — нуль», — заявив Сергій Рибак. Він також стверджує, що організація вимушена «пускати шапку по колу», щоб погасити витрати на телефонний зв'язок, а фронтовики, діти війни й афганці самі оплачують комунальні послуги, хоча мають законні пільги, **повідомляє наш власкор Микола МАГДИЧ.**

Борги у зарплаті зменшуються

Майже на 33 мільйони гривень зменшилась у червні заборгованість у заробітній платі на Дніпропетровщині. На сьогодні борги відсутні в семи містах і п'ятнадцяти районах області. Їх цілком ліквідували у Дніпропетровській технічній ділянці водних шляхів, Українському інституті промислової технології в Жовтих Водах, облавтодорі, торговельному домі «Литан» і футбольному клубі «Дніпро».

Як повідомили в облдержадміністрації, частково зменшили заборгованість у декількох десятках великих підприємств, серед яких ДП «Смоли» (Дніпродзержинськ), що забезпечує іонообмінними матеріалами уранове виробництво України та інших країн. Його співробітникам уже в липні виплачено 1,2 мільйона гривень, **інформує наш власкор Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.**

КОРОТКО

■ В Івано-Франківську оголошено конкурс на ескіз пам'ятного знака Небесній Сотні, який буде встановлено на фасадній стіні головної адмінбудівлі області. Визначення переможця відбудеться 26 серпня, **передає наш власкор Галина БРУХАЛЬ.**

■ Сорок школярів з Ємільчинського району Житомирщини відпочивали в червні цього року в Республіці Польща, а в липні-серпні 34 дитини відвідають Францію, **повідомляє наш власкор Олексій КАВУН.**

■ Заслужений майстер спорту з вільної боротьби, чемпіонка Олімпійських ігор, світу та Європи Ірина Мерлені очолила управління молоді та спорту Хмельницької ОДА, **інформує наш власкор Ірина КОЗАК.**

У січні—травні позитивне сальдо зовнішньої торгівлі України становило 524,5 мільйона доларів — *Держстат*

Наріжний камінь

У Верховній Раді України під час прийняття Декларації про державний суверенітет України.

Фото ЦДКФФА ім. Г. С. Пшеничного.

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Зазначимо: перебудова, яка розпочалася в СРСР, дала поштовх процесам демократизації, відкрила шлях до влади багатьом громадянам, у тому числі колишнім політв'язням. У березні 1990 року відбулись вибори до Верховної Ради УРСР, які показали, що Компартія почала втрачати свої позиції.

Відтак не тільки народні обранці, а й ЦК КПУ почали готувати проекти документів, які передбачали розширення повноважень республіки. Але якщо Компартія робила лише кроки щодо економічного суверенітету, то представники демократичного блоку, **як згадував в інтерв'ю «Голосу України» народний депутат кількох скликань Іван Заєць**, вважали за потрібне задекларувати шлях до повної незалежності України, у тому числі вони розглядали можливість формування власних Збройних Сил, проведення власної міжнародної політики.

Сім проектів Декларації про державний суверенітет України опинилося на розгляді народних обранців. Як пригадував Іван Плющ, спершу у порядку денному розгляд цього питання передбачався п'ятим пунктом, згодом — п'ятнадцятим, врешті 23 травня його затвердили на десятому місці.

Однак процес постійно гальмувався — комуністи явно не хотіли «бігти попереду батька», постійно оглядаючись на те, що робиться в Москві. У своїх спогадах Іван Степанович писав: «Потрібно віддати належне Івашку В. А., який 12 червня 1990 р. брав участь у засіданні Ради Федерації СРСР і на другий день (13 червня 1990 року) поінформував народних депутатів України про розглянуті питання на ньому, підкресливши на початку свого виступу, що «це засідання певним чином стимулює деяке прискорення нашої роботи в такій важливій сфері, як національно-демократичний устрій, прийняття Декларації про державний суверенітет Української РСР». Він розповів про варіанти розробки нового Союзного договору і підтримав підхід до цього питання Голови Верховної Ради Росії Б.М. Єльцина: починати треба не з нового Союзного договору, а з міжреспубліканських всеохоплюючих договорів «без каких-либо предварительных экономических или политических условий».

Для того, щоб обговорювати питання нової федерації, нового Союзного договору і вносити свої (українські) пропозиції, треба було, наголошував В. А. Івашко, якнайшвидше сформувати мандат для керівництва Верховної Ради і для інших представників від України, тобто прийняти Декларацію про державний суверенітет Української РСР. Він також повідомив, що за 35 хвилин до початку засідання Ради Федерації Союзу (12 червня 1990 року) Росія прийняла Декларацію про Державний суверенітет.

Проте більшість залишалася непохитною. І лише на вечірньому засіданні 28 червня Верховної Ради було представлено проекти Декларації про державний суверенітет.

Одначе, зрозуміло, що потрібен був один проект. Спершу над документом працювала комісія під керівництвом тодішнього народного депутата, голови ради з вивчення продуктивних сил Української РСР Сергія Дорогунцова. Утім він підтримки залу не отримав. І для узгодження позицій була створена спеціальна група, до якої, окрім авторів проектів декларацій, увійшли провідні вчені-правники. Ось як згадував про це у спогадах про керівника групи Леоніда Юзькова тодішній народний депутат Сергій Головатий: «Спочатку — підготовка проекту Декларації про державний суверенітет України за завданням ЦК КПУ. Документ, у назві якого «керівна і спрямовуюча» не дозволяла вживати слова «державний» та «Україна» (натомість — Українська РСР), на завершальному засіданні спеціальної групи був поставлений на голосування, і голоси розподілилися порівну. Голос керівника групи Леоніда Юзькова «за» став вирішальним. Документ схвалено».

А тим часом у сесійній залі зростала напруга. Володимир Івашко був обраний першим заступником Генерального секретаря ЦК КПРС і повертатися в Україну не захотів. Хоча у своїй заяві, пригадував Іван Плющ, тодішній Голова Верховної Ради Володимир Івашко напише: «...Запевняю, український народ, що нічим перед ним не завинив, дещо встиг зробити, хоча дуже мало, бо доля не дала достатнього часу. Прошу мені вибачити. Хай щастить Вам, люди добрі...».

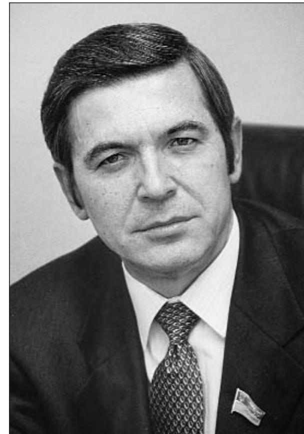
З 11 липня почалося постатейне голосування за проект Декларації. Потім тривало його обговорення. І ось що згадував Іван Плющ про 16 липня 1990 року: «Переді мною стояла дилема: відкривати обговорення чи без обговорення одразу ж голосувати за Декларацію. А я знаю, що інколи, не відкриваючи дебати, можна досягти більшого, аніж відкриваючи обговорення ще раз і слухаючи по десятому разу аргументи, які вже давно відомі і лише дратують протилежні сторони...

Я звертався до депутатів з одними і тими ж аргументами: вже нікого ні в чому не переконаєш. Тому, відкривши сесію, я відразу поставив обговорений проект Декларації на голосування... Результати голосування, що висвітлились на табло, були вражаючими...».

Так, і досі довкола Декларації тривають дебати. Кожен хоче бачити у цьому документі те, що бачить сам, — у кожного своя правда. Але є ще правда часу. А тому можна погодитись з Іваном Степановичем Плющем: Декларація — наріжний камінь державності.

* * *

«Я ще сподіваюсь...»

Сергій ПРАВДЕНКО, народний депутат України першого, третього і четвертого скликань:

— Я спершу зверну увагу на дев'ятий розділ Декларації, де говориться: «Українська РСР урочисто проголошує про свій намір стати в майбутньому постійно нейтральною державою, яка не бере участі у військових блоках і дотримується трьох неядерних принципів: не приймати, не виробляти і не набу-

Чи потрібне Міністерство Криму?

Над необхідністю створення окремої структури у виконавчій владі, яка опікуватиметься проблемами вимушених переселенців із півострова та поверненням Криму до складу України, розмірковували учасники круглого столу у Верховній Раді. Організаторами обговорення за участю народних депутатів та представників громадськості виступили Центр суспільних досліджень «Український меридіан», Координаційна рада організацій вимушених переселенців з Криму та Європейська партія України.

Учасники дискусії відзначали, що Верховна Рада зробила свій крок до вирішення болючої проблеми, пов'язаної з анексією Криму Російською Федерацією: прийняла закон про забезпечення прав громадян, що проживають на тимчасово окупованих територіях. Однак насамперед потрібна державна стратегія та конкретні кроки на рівні виконавчої влади, чого наразі фактично немає. Через військові дії та АТО на Сході України про проблеми Криму неначе забули. «Саме держава має вести напрямок вирішення гуманітарних і соціальних проблем вимушених переселенців, виробити стратегічне бачення шляхів повернення Криму до України», — переконаний народний депутат України, лідер Європейської партії Микола Катеринчук (фракція «Батьківщина»). З метою створення єдиного органу виконавчої влади, що займатиметься реалізацією державної політики, пов'язаної з поверненням Криму до складу України та забезпечення прав та свобод громадян, він

Вадим Карасьов — директор Інституту глобальних стратегій, Микола Катеринчук — народний депутат України.

розробив проект закону про утворення у складі Кабінету Міністрів України Міністерства Криму України.

Водночас, на думку депутата від «УДАРу» Олександра Мочкова, було б доцільніше утворити не нове міністерство, а Національне агентство з питань Криму і тимчасово вимушено переселених осіб, і не лише з півострова, а й з Донбасу. Адже нове міністерство, вважає парламентарій, дублюватиме функції багатьох інших владних структур, і виникне проблема з розмежуванням компетенції декількох органів виконавчої влади. Натомість інші промовці наголошували на тому, що міністр Криму матиме статус члена Кабінету Міністрів і право голосу на засіданнях уряду, тоді як керівник агентства муситиме записуватися на прийом до міністрів.

Нині позафракційний депутат Оксана Калетник висловила думку, що у кримської кризи були не лише політичні, а й економічні причини. Вона не виключила можливості спільного україно-російського врядування в Криму, навівши подібні приклади з міжнародного досвіду.

Політичний експерт Тарас Березовець вважає, що українська держава має виробити чітку стратегію допомоги тим мешканцям Криму, які зберегли українське громадянство. Хоча зараз навіть немає такої офіційної статистики — скільки кримчан прийняли російське громадянство, а скільки зберегли українські паспорти. Важливим на шляху повернення Криму до України, на думку експерта, також є інформаційна стратегія — створення нових українських інтернет-ресурсів, FM-радіо, з яких могли б черпати достовірну інформацію про події в Україні мешканці окупованого півострова. А директор Центру суспільних досліджень «Український меридіан» Дмитро Левусь запропонував, щоб нове міністерство Криму діяло під постійним громадським контролем. Представник переселенців з Криму Олександр Богдан закликав, щоб до процесу формування міністерства Криму було обов'язково залучено і представників кримчан-переселенців.

Учасники круглого столу в резолюції підтримали ідею створення окремого міністерства та рекомендували урядові розробити Державну стратегію повернення Криму. До речі, вперше таку думку озвучив Президент України Петро Порошенко під час своєї передвиборчої кампанії.

Анна ШЕВЧЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ФАКТ

На останній сесії ПАРЄ 99 країн визнали, що Крим анексовано Росією. У резолюції ПАРЄ від 9 квітня 2014 року Асамблея рішуче засудила російську військову агресію та анексію Криму, визнавши порушення норм міжнародного права, зокрема, положень Статуту ООН, Гельсінського акта ОБСЄ та Статуту й основних правил Ради Європи.

державності

вати ядерної зброї». Хай це нікого не шокує, бо це ще була Українська РСР, ще 1990 рік, ще точилися там балачки про новий союзний договір, якими займалися Горбачов і його оточення.

З ядерною зброєю все ж таки, мабуть, Степан Ількович Хмара мав рацію — даремно її позбулись, або позбулися занадто даремно під якісь гарантії США, Росії і Великої Британії. І що ми маємо в результаті? Росія лізе, куди хоче: Крим окупувала, на Донбасі, по суті, — 20000 її найманців, і вона від цього не відмиється. Ото й усі гарантії. Як казав Бісмарк, ті договори, які підписує Росія, малась на увазі ще царська, але подібне можна сказати і про нинішню, не варті того паперу, на якому вони написані. На додачу ще й кажуть, що це — наш братній народ.

У чому моя надія, на що я ще сподіваюсь, вибори Президента мене трошечки надихнули, трошечки підняли. Бо в першому турі нація показала, що вона ще здатна консолідуватись. Її двадцять три роки грабують під орудою всіх наших очільників підряд. А люди врешті обрали Президентом просто бізнесмена, ефективного власника, який взяв підприємство і розвиває його власними зусиллями, розумом, добором кадрів і таке інше. Отже, є ще надія, яка викликає у мене фразу: я ще сподіваюсь, що життя налагодиться бодай трохи.

Але підкреслю: Українська РСР хоче стати в майбутньому постійно нейтральною. Так, мені можуть сказати, що Декларація — це не закон, це — заява про наміри. Але Декларація закінчується словами: «Декларація є основою для нової Конституції, законів України і визначає позиції Республіки при укладанні міжнародних угод». То я питаю нинішніх політиків: чому вони зрадили цій Декларації? Он читайте, перечитайте, це — основа, чому ви порушуєте? То Ющенко тягнув в Європу, то в Митний союз тягли... Чому ми туди йдемо і будемо платити величезну ціну, бо рівень життя різний, корумпованість в Україні колосальна. У нас чітко сказано: «постійно нейтральною державою». І, як то кажуть, лаckаве телятко двох маток ссе. І з тими, і з тими, і всі б з нами рахувались.

А от про свої Збройні Сили треба було дбати. Вся людська історія цього навчає: хто не годує свою армію, той годує чужу або щось у цьому роді.

Тобто напередодні чергової річниці прийняття Декларації можемо говорити, що ми відійшли від принципів Декларації.

Ми в першому скликанні були мудріші трошки. У складі тієї Верховної було більше людей, які керували великими промисловими підприємствами. Там було багато людей, нехай з комуністичним, але з досвідом політичної роботи і політичного керівництва. Які бачили чимало, помилялись багато в чому, звичайно. Але голосування за Декларацію показало, що все-таки в тій Верховній Раді були державники і досить далеко-глядні. Я це продемонстрував на прикладі основних цитат: якою має бути Україна, якою її бачило керівництво Верховної Ради.

— Як починалася робота над Декларацією?

— Оскільки цим почали займатися всі республіки, і навіть Росія, бо в Росії був Єльцин, у нього була стратегічна мета — очолити Росію навіть ціною розпаду Радянського Союзу. Це, по суті, грало на нашу користь. На користь незалежної України, я маю на увазі.

І остаточний аргумент: Росія прийняла Декларацію про державний суверенітет 12 червня 1990 року, на місяць з гаком раніше від нас. І це, може, найбільше переконало комуністичну більшість — і за Декларацію проголосували 355 народних депутатів. Тобто про Україну, як таку, у світі, заявили, по суті, комуністи.

Боротьба була запекла, але й робота була інтенсивна. І це — головне. Проектів було чимало. В комісіях їх опрацьовували. В результаті вийшов, я вважаю, і навіть сьогодні, бездоганний документ, бо люди працювали дні і ночі. Врешті-решт, Україна цим документом вперше заявила: я є і я хочу бути.

Хоча і комуністи, і представники Народної ради щодня, на кожному сесійному засіданні стикалися в словесних перепалках, в тому числі на засіданнях постійних комісій. Але Народна рада тоді працювала, я сказав би, настільки тонко і делікатно! Вона була в меншості. Але в неї здібних ораторів — більше. Це — перше. У них було більше переконливості.

Або, скажімо, перед Верховною Радою — діти у віночках, українських вишиванках. Музика, танці. Ми виходимо на перерву, а тут — українське свято. Імпровізоване, але веселе, цікаве, з гарним музичним супроводом. Це переконувало, це закликало до свідомості найзашоренішого політично: «Хлопці, давайте пошкребемо себе трохи, а ми ж таки — українці». Це впливало. Я не пригадую якихось там серйозних бійок, які потім виникали в наступних скликаннях.

На превеликий жаль, наступні скликання Верховної Ради, наступні президенти нас, депутатів першого скликання, авторів Декларації про державний суверенітет, тих, хто народив її, хто практично підтримав Акт про державну незалежність України, на свята не запрошують. Єдиний, хто здогадався, і спасибі йому за це, — Володимир Литвин, який на двадцятиріччя прийняття Декларації зібрав нас у Верховній Раді. І я скажу читачам сьогоднішнім, що ми зустрілися, як брати. Ми скучили один за одним. У нас існує якась солідарність. Ми майже однаково дивимось на подальші події, на те, що зробили з Україною.

— Нещодавно, на жаль, не стало Івана Плюща. Фактично під час його головування в сесійній залі проходило прийняття Декларації про державний суверенітет України. Напевне, варто сказати про його роль у прийнятті цього документа.

— Від нього залежало дуже багато: і кому слово надати, і як інтенсифікувати роботу комісій, і когось висміяти. Можна говорити багато.

На початку він був інтуїтивно свідомий українець. Але дуже швидко вийшов на шлях свідомого українця. Окрім того, проявив лідерські якості. Це був темпераментний чоловік. Десь, може, в чомусь помилявся.

Я скажу, що він був і досвідчений політичний гравець. Він чітко прораховував розстановку сил, настроїв у залі, все інше. Тобто він був на своєму місці, затребуваний часом.

Імпульсивність Івана Степановича, його небажання озиратись сторожко по боках, а що з ним за це зроблять товариші по партії, гадаю, дозволило нам прийняти Декларацію. Це була цікава постать. По-своєму навіть трагічна. Але він зробив усе, що міг, щиро для України.

Підготував Володимир КОРОЛЮК.

ОФІЦІЙНО

Постанова
Верховної Ради України

Про відзначення 150–річчя з дня народження отця–митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського

20 березня 2014 року виповнилося 150 років з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського — церковного реформатора, першого митрополита Української Автокефальної Православної Церкви, відданого служінню духовного становлення українського народу, майстра проповідницького мистецтва, за словами академіка Агатангела Кримського: «апостола українського релігійно-національного відродження».

Враховуючи важливість постаті отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського, Верховна Рада України постановляє:

1. У 2014 році урочисто відзначити на державному рівні 150-річчя з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського.

2. Рекомендувати Кабінету Міністрів України:

у місячний термін з дня прийняття цієї Постанови утворити організаційний комітет з підготовки та проведення заходів щодо відзначення 150-річчя з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського;

у місячний термін з дня утворення зазначеного організаційного комітету розробити та затвердити план заходів, пов'язаних з відзначенням 150-річчя з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського, вирішити питання щодо його фінансового та матеріально-технічного забезпечення.

3. Запропонувати:

Державному комітету телебачення і радіомовлення України сприяти висвітленню державними засобами масової інформації заходів, що проводитимуться у зв'язку з відзначенням 150-річчя з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського;

Національному банку України виготовити і ввести в обіг ювілейну монету, присвячену 150-річчю з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського;

Українському державному підприємству поштового зв'язку «Укрпошта» випустити серію поштових марок, присвячених 150-річчю з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського;

Національній академії наук України сприяти проведенню науково-практичної конференції, присвяченої першому митрополиту Української Автокефальної Православної Церкви Василю Липківському;

Українському інституту національної пам'яті з урахуванням пропозицій Інституту української археографії та джерелознавства імені М. С. Грушевського Національної академії наук України підготувати та видати вибрані твори отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського.

4. Рекомендувати Київській міській державній адміністрації прийняти рішення щодо встановлення меморіальної дошки у місті Києві, приуроченої до 150-річчя з дня народження отця-митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Василя Липківського, його життєвому подвигу та сподвижницькій діяльності.

5. Контроль за виконанням цієї Постанови покласти на Комітет Верховної Ради України з питань культури і духовності, Комітет Верховної Ради України з питань державного будівництва та місцевого самоврядування.

6. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття.

**Голова Верховної Ради України
О. ТУРЧИНОВ.**

м. Київ,
3 липня 2014 року.
№ 1570-VII.

Вручено сертифікати кадровому резерву парламенту

Учора заступник керівника апарату парламенту Володимир Яловий та Надзвичайний і Повноважний Посол США в Україні Джеффрі Пайєтт *(на знімку в центрі)* ***вручили сертифікати 72 випускникам Програми стажування у Верховній Раді України в 2013—2014 роках.***

Молоді люди протягом восьми місяців працювали у 28 парламентських комітетах. Зокрема, вони брали участь у розробці законопроектів, організації роботи комітетів та громадських слухань, круглих столів, фахових дискусій. Також інтерни вивчали такі дисципліни, як аналіз державної політики, гендерна політика, правила та процедури роботи парламенту, законодавчі механізми.

В. Яловий від імені Верховної Ради висловив задоволення результатами роботи програми. «Допомога зі сторони інтернів стала невід'ємною частиною діяльності апарату. Вони вже 19 років є достойним кадровим резервом для парламенту. Ми задоволені плідною співпрацею Верховної Ради з ГО «Ліга інтернів», котра все активніше займається розвитком та просуванням Програми стажування в Україні, залучаючи кожного разу дедалі більше освічених і вмотивованих учасників», — зазначив він.

За його словами, залучення інтернів до виконання рутинних завдань дає можливість вливати нові ідеї в роботу апарату, що є не менш важливим за будь-які інші функціональні робочі моменти. Крім того, підкреслив В. Яловий, на увагу заслуговує розвиток лідерських якостей інтернів, що дозволяє сформувати розуміння сучасної політичної, економічної, культурної ситуації в країні та зробити свій внесок у майбутнє.

У свою чергу, Джеффрі Пайєтт сказав, що сьогоднішня подія об'єднує два важливі аспекти у житті України, які вселяють оптимізм стосовно майбутнього вашої держави. Перший — це стійкість, потуга і фактично відродження демократичних інститутів, джерелом і основним підґрунтям якого є саме Верховна Рада. Другий аспект — присутність у стінах парламенту молодих громадян, котрі вже показали свою особливість, рішучість і налаштованість до розбудови європейського майбутнього в Україні. «Ви маєте подолати цинізм, який, на жаль, був протягом двох десятиріч незалежності України, і побудувати демократію, котра відповідатиме прагненням народу. Тому закликаю вас залишатися в механізмі Верховної Ради і брати участь у розвитку демократії в Україні», — наголосив він, звертаючись до учасників програми.

**Сергій ОЛЕКСАНДРІВ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.**

ДОВІДКОВО

Програма стажування у Верховній Раді розпочалася в 1995 році. За 19 років роботи її учасниками стали 1 тисяча 389 молодих людей, близько третини з яких продовжують професійну діяльність в органах влади. Програма підтримується Агентством США з міжнародного розвитку (USAID).

Ті договори, які підписує Росія, не варті паперу, на якому вони написані

По два гектари землі для ведення сільського господарства зможуть одержати родини загиблих. В управління Держземагентства в області вже виділили перші ділянки. Для їх отримання родичам необхідно написати відповідні заяви, *повідомляє наш кореспондент Ірина КОЗАК*

На сході спекотно. Агресія практично роздягнулася

Напередодні, виступаючи на брифінгу в Києві, керівник Центру військово-політичних досліджень, координатор групи «Інформаційний спротив» Дмитро Тимчук заявив про можливість закидання десанту російського спецназу з території Ростовської області в Україну. При цьому була названа дата — 15 липня. Деякі ЗМІ трактували це повідомлення як інформацію про старт «повноцінної» війни…

Про широкомасштабне вторгнення не йдеться

На своїй сторінці у Фейсбук військовий експерт просить журналістів не гнатися за сенсацією, уважно слухати і не влаштовувати паніку.

За його словами, ні про яке широкомасштабне вторгнення Росії в Україну не йдеться. Мовляв, з березня цього року й по сьогодні триває таємна війна Кремля проти нашої держави. Росії проти України.

«На кордоні Росії з Україною в Ростовській області нами зафіксовані диверсійно-розвідувальні групи російського спецназу. За нашими даними, командири зорієнтовані на готовність до закидання (інфільтрації) в Україну 15 липня», — пише Дмитро Тимчук. При цьому пояснюючи, що такі формування діяли в Донбасі протягом усього квітня 2014 року. «Тоді слідом за закиданням цих груп ми одержали Слов'янськ та інші «цитаделі тероризму». Нині Росія, розчарувавшись у своїх найманцях, намагається провернути той самий фокус», — йдеться в повідомленні.

Те, що ситуація на сході нашої країни загострилася, визнають і в Раді національної безпеки і оборони. Так, заст. секретаря РНБО, колишній в. о. міністра оборони Михайло Коваль у телефірі зазначив, що нині Україна як ніколи стоїть на порозі широкомасштабної агресії з боку північного сусіда. «Справді, зараз на кордонах України розташовані російські війська, найпотужніше угруповання — в анексованому Криму — 22 тисячі військових ЗС РФ», — сказав він.

Одночасно представник Радбезу визнав, що на рубежі від Сіверського Дінця все ще залишається ділянка, поки що не контрольована українськими військами. Нагадаємо, аналітики неодноразово акцентували увагу на необхідності повної консервації кордону з «доброзичливим сусідом». Мовляв, тільки в такому разі можливо говорити про ефективність АТО. Адже через дірки в кордоні терористам із території Росії поставляється техніка, боєприпаси, гроші… Однак повністю перекрити майже дві тисячі кілометрів досить непросто.

Заява з «прицілом», схоже, спрацювала

Крім наземної допомоги терористам, схоже, північний спонсор почав підтримувати їх і з повітря. В понеділок у зоні АТО в районі Краснодона на висоті 6,5 тис. метрів був збитий український літак Ан-26. Екіпаж устиг покинути борт. Сили АТО ведуть пошуки шести членів екіпажу збитого Ан-26 у Луганській області.

На думку військових, зенітні установки, які є у бойовиків, здатні уражати авіазасоби на висоті не більше 4 тис. м. У той же час, як повідомлялося, літак був збитий на багато більшій висоті. У Міноборони підозрюють, що удар по літаку завдано з території РФ могутнішою ракетною зброєю.

А вчора вранці по населеному пункту Сніжне (Донецька область) було завдано авіаудару. Зруйновано цивільні об'єкти. Є жертви серед мирного населення.

«За нашими даними, від учора (після того, як терористи збили Ан-26 сил АТО) авіація українських силовиків вильотів не робила. Відповідно, цей авіаудар не міг бути завданий авіацією українських збройних формувань», — написав у Фейсбук координатор групи «ІС» Дмитро Тимчук. Це підтверджують і в прес-центрі антитерористичної операції, повідомляючи, що у зв'язку з розслідуванням ситуації, пов'язаної з катастрофою Ан-26, польоти авіації сил АТО припинені до окремого розпорядження...

«У зв'язку із цим українська сторона розглядає цей наліт як цинічну й криваву провокацію. Розпочато спеціальне розслідування», — заявив на брифінгу в Києві речник інформаційного центру РНБО Андрій Лисенко.

Нагадаємо: раніше лідери бойовиків і російські ЗМІ стверджували, що в терористичної організації «ДНР» нібито є бойові літаки. Тоді координатор групи «ІС» назвав цю заяву «з прицілом». І справді простежується якась тенденція в діях терористів і їхніх кремлівських лялькарів: спочатку вони в інформаційному просторі готують ґрунт для маневру, посилаючи певні меседжі, а через певний час реалізовують сказане...

Тим часом багато вітчизняних політиків сьогодні говорять про необхідність запровадження воєнного стану на сході. Мовляв, цей захід сприятиме деескалації ситуації в Донбасі. У РНБО так не вважають. Заступник секретаря Радбезу Михайло Коваль висловив свою думку в ефірі «Свободи слова»: «Як військова людина, повинен сказати, що воєнний стан не потрібен. Я просив би тих політиків, які закликають до запровадження воєнного стану, нехай вони відкриють усю законодавчу базу, яка стосується цього важливого питання. Тоді вони побачать, що нам треба визнати багато моментів, про які ми зараз мовчимо». За його словами, спочатку треба розібратися, чи вистачає в Україні сил і коштів для виконання всіх заходів, прописаних у Законі, при запровадженні воєнного стану».

Ольга ВАУЛІНА.

Можуть прийняти і кримчан, і донеччан

П'ятдесят об'єктів державної та комунальної власності, розрахованих на розміщення 1288 осіб із тимчасово окупованих територій та районів проведення АТО, включено до спеціального переліку на Кіровоградщині.

Співголови обласного штабу з питань соціального забезпечення вимушених переселенців — заступник голови ОДА Віта Атаманчук і заступник начальника управління ДСНС України в області Ігор Парфьонов — перевірили соціально-побутові умови проживання та якість харчування евакуйованих, провели робочі зустрічі в районних штабах та обговорили з представниками місцевих органів влади питання соціального забезпечення і розв'язання побутових проблем переселенців.

Зокрема, в Олександрії на даний час зареєстровано 23 родини. Для всіх створено нормальні умови проживання. Одна пара похилого віку зі Слов'янська обрала місцем проживання геріатричний пансіонат, де є можливість отримати якісне медичне обслуговування.

Інвентаризація та паспортизація приміщень для тимчасового розміщення переселенців триває. Створено резерв об'єктів із залученням вільного житлового фонду в сільській місцевості.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоградська область.

На знімку: керівники штабу Ігор Парфьонов і Віта Атаманчук (на передньому плані) під час зустрічей з переселенцями.

Фото надано прес-службою управління ДСНС.

Лук'янченко виїхав через ультиматум

Міський голова Донецька Олександр Лук'янченко залишив місто через погрози місцевих «республіканців». У зверненні до жителів, розміщеному 14 липня на сайті міської ради, він розповів, що три дні тому йому висунули ультиматум з вимогою займатися забезпеченням військових потреб «ДНР», у тому числі на шкоду мешканцям. «Увесь цей час я намагався налагодити діалог для мирного розв'язання конфлікту. Однак мені прямо заявили: мирні ініціативи не цікавлять військових «ДНР», — сказав голова.

«На жаль, моя позиція не дозволяє мені перебувати в Донецьку, бо мені прямо заявили, що в такому разі можливе моє фізичне усунення. Я перебуваю в Києві й маю намір тут обстоювати інтереси рідного міста для зміни ситуації. За першої нагоди я негайно повернуся на територію Донецька», — запевнив жителів Олександр Лук'янченко.

У Красноармійському районі припинено водопостачання

Повністю припинилася подача води у Красноармійськ, Родинське, сел. Шевченкове, Красноармійський район, Димитрів, Добропілля та Добропільський район.

З 13 липня Карлівська фільтрувальна станція компанії «Вода Донбасу» припинила роботу. За інформацією керівництва КП «Красноармійськводоканал», об'єкт законсервували, співробітників вивезли. У КП пояснили, що таке рішення було прийнято через активні бойові дії, на території Карлівки перебувають бойові позиції угруповання так званої ДНР.

Крім того, в суботу з Карлівки було організовано евакуацію мешканців. Їм надано необхідну допомогу, дано консультації, запропоновано місця розселення в інших областях України.

У цілому за час роботи наметове «містечко» прийняло до 70 переселенців.

У Сніжному авіабомбою зруйновано житловий будинок

15 липня о 6.35 до рятувальної служби регіону надійшла інформація про обвалення житлового будинку в місті Сніжному, повідомила пресслужба Донецької ОДА. У головне управління ДСНС України в Донецькій області інформують, що зруйновано 12 квартир. Рятувальники розбирають обвалені конструкції житлового будинку. Для робіт залучено три одиниці техніки, 14 людей особового складу. На допомогу направляються ще дві одиниці техніки, 16 людей особового складу. Станом на 10.00 у результаті обвалення загинули четверо людей, ще стільки само дістали поранення різної тяжкості.

В інформаційно-аналітичному центрі РНБО заявили, що невідомий літак здійснив бомбардування центральної вулиці міста Сніжного. Одна з авіабомб влучила в житловий будинок по вулиці Леніна, 12. У відомстві інформують, що від учора літаки ЗСУ не зробили жодного вильоту. Ранковий наліт кваліфікується фахівцями відомства як цинічна й кривава провокація, розрахована на дискредитацію українських військових. За цим фактом розпочато спеціальне розслідування.

Ситуація в містах Донецької області, зайнятих бойовиками

За інформацією інформаційно-аналітичного центру РНБО, терористи продовжують облаштовувати свої вогневі позиції в житлових масивах міст.

Так, у Донецьку бойовики встановили ракетно-зенітні комплекси на дахах житлових будинків.

На в'їзді до Горлівки вони замінували мости з боку селища Нікітівка і міста Артемівськ, обладнали вогневі точки в житлових будинках. У приміщенні протестантської «Церкви Христа» і профілакторія підприємства «Донбасенерго» розмістилися бойовики з Кавказу.

У селищі Гольмівський Горлівської міськради на території школи-інтернату терористи розташували чотири зенітні установки та одну систему залпового вогню «Град», повідомляють місцеві жителі.

Чиниться тиск на директорів інтернатних установ

У Донецьку під загрозою насильницького вивезення до Росії перебувають майже 150 українських дітей. Йдеться про дітей-сиріт із Мар'їнського і Донецького інтернатів, яких утримують бойовики. Це не перша спроба викрадення дітей з інтернатів області. Раніше бойовики також незаконно вивезли дітей зі сніжнянського дитбудинку в РФ, яких згодом удалося повернути в Україну. Голова Донецької ОДА Сергія Тарута 14 липня звернувся до всіх, від кого залежить доля дітей, із закликом припинити спекуляції на цій темі й надати можливість вивезти дітей у безпечні регіони України та залишитися на рідній землі.

Інна П'ЯТОВА.

ФОТОФАКТ

10-й батальйон територіальної оборони Житомирщини перед відправкою на схід України отримав 114 бронежилетів, 96 з яких придбано за кошти, зібрані жителями Попільнянського району, ще 18 — різними громадськими організаціями області. Бійці вже випробували їх на міцність: на знімку видно, що на пластині бронежилета куля залишила слід, але пробити його так і не змогла.

Фото надано прес-службою облдержадміністрації.

Важка артилерія проти «правдивих» журналістів

Нещодавно у Відні відбувся ініційований Росією брифінг «Захист журналістів в умовах збройного конфлікту в Україні: правозахисний вимір». Заздалегідь було зрозуміло: ініціатор «виміряє» свою турботу про співробітників ЗМІ з тих самих позицій, з яких «миротворить» у зоні роздмуханого ним конфлікту.

Для прикладу: відомство Сергія Лаврова вдарило в дзвони «з приводу ситуації в країні, з народом якої вони відчувають глибоку історичну, культурну і релігійну спільність (напевно, тільки для того, щоб посилити це єднання, «історичні каїни» залучили до «спільності» потолоч «культурних» негідників, які зміцнюють «православіє» перетворенням храмів на арсенали російської зброї?! — **Авт.**)». За всього цього наші закляті сусіди стверджують, що «йдеться про збройний конфлікт неміжнародного характеру», до якого вони, боронь Боже, не пхаються, але крізь дірки в кордоні бачать, як «на щоденній основі здійснюються порушення міжнародного гуманітарного права, жертвами якого дедалі частіше стають... російські журналісти». Мовляв, київська антинародна влада «цілеспрямовано переслідує тих, хто, виконуючи свій професійний обов'язок, намагається донести до світового співтовариства правду про трагічні події на Південному Сході України».

Що доносять чи, точніше, яке «амбре» розноситься від «новин» кремлівських «професіоналів», більшості світового співтовариства відомо й без фарисейських заяв московських дипломатів. Хто має нюх — почує. «Правда» у виконанні «цілеспрямованих» власників журналістських посвідчень в інформаційних водах не тоне: як і та відома субстанція, що з певних фізичних причин неодмінно вигулькує на поверхню...

Кожна домогосподарка знає, що для знищення неприємного запаху в оселі треба викинути його джерело на смітник. СБУ справді виставляє «за двері» тих російських журналістів, які нишпорять на сході не в пошуках правдивої інформації, а виконують конкретні бойові завдання московських спецслужб і де-факто є представниками не ЗМІ, а підрозділу інформаційних спецоперацій.

Хоча біс його знає, кого представляють: у Кремлі все так хитро заплутали, так накаламутили з «правдою», що вже немає різниці між газетою і ракетою, тележурналістом і терористом...

У експортному варіанті — на брифінгах і засіданнях міжнародних структур — МЗС РФ випромінює цноту, таку саму невинність, як поцілунок «доброго» вождя Федерації у живіт малолітнього росіянина. Лавров навіть згадує про Гельсінський підсумковий акт і відповідальність ОБСЄ за нехтування принципової оцінки, яку, за наполяганням Москви, мають виставити київській владі за негостинність до путінських журналістів. Щоправда, і Гельсінкі, й ОБСЄ чомусь втрачають вагу, коли йдеться про захоплених і вивезених у російські в'язниці українців. А перетворення колись переважно незалежного журналістського цеху на величезний будинок розпусти, де торгують професією, як підневільним тілом, узагалі — «внутрішня справа Росії», до якої «геям» з Європи — зась.

Як нам уникнути цих поцілунків з отруйними жалами? Журналісти і громадські активісти, а також багато хто з представників владних структур наполягають на створенні агентства інформаційної безпеки, котре б не тільки протидіяло ідеологічним атакам Росії, а й переходило в наступ. Це потрібно насамперед мешканцям Донбасу, яких довго накачували, а в захоплених районах і досі продовжують це робити, страшилками про «розіп'ятих хлопчиків, зґвалтованих жінок і вирізаних чоловіків». Те, що населення східних регіонів потребує правдивої інформації про Україну, доводить і глава нашої держави. Розпорошити це завдання між кількома відомствами означає одне: ми й надалі програватимемо російській «правді».

До речі, боротьбою з пропагандистською машиною Кремля серйозно перейнялися і в керівництві НАТО. Нині аналітики працюють над рецептами протидії російським міфам. Їх розглядатимуть і узгоджуватимуть на саміті альянсу у вересні. А поки що б'ємося з нащадками орди мобільними групами. Це, може, й не дуже ефективний спосіб в інформаційній війні, але все ліпше, ніж просто не помічати смороду.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

ОФІЦІЙНО

Перевозять безплатно

Залізничники продовжують забезпечувати перевезення пасажирів із місць ведення бойових дій. Так, 14 липня із Луганська до Одеси вирушили 100 осіб із інвалідністю та члени їх сімей, серед яких — 60 дітей. Укрзалізниця організувала безплатні перевезення цих осіб на замовлення Міжвідомчого координаційного штабу, що діє при Державній службі України з надзвичайних ситуацій.

Поїзд №92 Луганськ — Одеса, до складу якого включені два вагони із цими пасажирами, сьогодні о 12.37 вирушив із Луганська і прибуде до Одеси 15 липня о 08.09.

Окрім того, Укрзалізниця збільшила період курсування безпересадкових вагонів для перевезення пасажирів у сполученні Сватове — Київ — Харків. Так, зі Сватового вони курсуватимуть по 18 липня, а із Києва — по 19 липня.

Безпересадкові вагони включаються до складу поїзда № 525 Сватове — Харків, який відправляється о 14.01 і прибуває о 17.47. Далі вони курсують у складі поїзда №111 Харків — Львів, який від'їжджає о 18.44 і прибуває до Києва о 3.48. У столиці безпересадкові вагони включаються до складу поїзда №126 Київ — Луганськ і повертаються до Харкова в 00.03.

Загалом, починаючи з 8 липня, безпересадковими вагонами на замовлення регіональних координаційних штабів залізниця вивезла 342 особи (122 дитини) зі станцій Сватове та Красноармійськ до Києва, Харкова, Львова, Одеси, Херсона та Генічеська.

Найбільші бої йдуть на околицях Луганська і на кордоні

Ситуація на Луганщині залишається напруженою. Проте у штабі АТО вважають, що взяття Луганська — «це питання одного-двох днів», якщо тільки Росія не робитиме чергових масштабних спроб прориву кордону з Україною.

Тільки за один день авіація Збройних Сил України, яка залучена до АТО, завдала п'ять авіаударів по скупченню бойовиків і техніки, знищивши всі цілі — позиції мінометних розрахунків, танків і зенітних установок у районі аеропорту Луганська, підрозділи бойовиків біля прикордонного пункту «Ізварине», а також базу «кадировців» у Лисичанську. Примітно, що всі координати об'єктів, по яких було завдано авіаударів, отримані від колишніх бойовиків, які склали зброю, ставши очевидцями жахливих наслідків діяльності терористів, і перейшли на бік українських силовиків.

На сьогодні українські військові визволили від збройних формувань «ЛНР» населені пункти Металіст, Олександрівськ, Біле, Розкішне. На вечір 13 липня українські війська увійшли на околиці Луганська, і спеціальні підрозділи почали штурм опорних пунктів сепаратистів у самому місті. Ворог зазнав значних втрат у живій силі й техніці. Однак є втрати й серед українських військових.

Як уже повідомлялося, на території Краснодонського району в районі Ізвариного на висоті 6500 м був збитий військово-транспортний літак Ан-26 ЗС України, який виконував завдання в рамках повітряно-транспортного забезпечення активної фази АТО. На його борту перебувало сім членів екіпажу та один супроводжуючий. Екіпажу вдалося катапультуватися. Рада національної безпеки й оборони України розглядає дві версії падіння літака. За першою, постріл було зроблено із сучасного наземного ракетно-гарматного комплексу «Панцир», а згідно з другою версією — удару завдано самонаведною ракетою Х-24 класу «повітря-повітря» з російського літака, що міг бути піднятий у повітря з аеродрому Мілерово в Ростовській області.

Ці версії зараз перевіряються. Пізніше Генштаб установив зв'язок з п'ятьма членами екіпажу. Доля ще двох льотчиків залишалася невідомою. Як розповідають очевидці, вони бачили, як з підбитого літака катапультувалися двоє. За непідтвердженими даними, льотчиків виявили прихильники «ЛНР», взяли в полон і повезли в Суходільськ.

Жорсткі бої ведуться за контроль за українсько-російським кордоном. За словами речника інформаційно-аналітичного центру РНБО Андрія Лисенка, РФ продовжує стягувати свої війська до державного кордону України. Бойовики й російські найманці й далі роблять спроби передислокації на територію України автомобільної і бронетанкової техніки й обстрілюють місця дислокації прикордонних підрозділів. Зокрема, вони обстріляли позиції прикордонників і військовослужбовців ЗС України неподалік населеного пункту Дякове. У понеділок 14 липня частина бойовиків разом із бронетехнікою невеликими групами почали залишати територію Луганської області й відходити до українсько-російського кордону. Однак уночі з 14 на 15 липня в область в'їхала чергова «гуманітарка» від Путіна. Рух транспорту бачили в Краснодоні. В колоні була помічена важка техніка й армійські вантажівки. Раніше цю колону бачили на території Ростовської області.

У Свердловську в результаті боїв пошкоджено високовольтний кабель і два шахтні майданчики ДТЕК «Свердловантрацит» були знеструмлені. У цей час під землею перебували майже 280 шахтарів другої зміни. Через відсутність електроенергії на шахтах «Довжанська-Капітальна» і «Червоний партизан» відключилися вентилятори головного провітрювання, насоси, які відкачують воду з гірничих виробіток, а також інше обладнання. В дію було негайно введено план ліквідації аварії. Оперативно викликані підрозділи Державної воєнізованої гірничорятувальної служби. Вживалося всіх заходів, щоб вивести людей на поверхню.

Варто зазначити, що бойовики «ЛНР» дедалі частіше зустрічають відсіч місцевих жителів. Як тільки з'являється вантажівка з мінометною установкою в селищі Макарове Станично-Луганського району, його мешканці за допомогою мобільного зв'язку збираються великими групами і сміливо створюють живий щит біля машин з гарматою, вимагаючи «забиратися геть і більше не з'являтися в нашому районі». У бойовиків стало правилом заїжджати в житлові райони селища і звідти вести обстріл позицій ЗСУ. Після низки пострілів вони швидко від'їжджають, ставлячи під удар мирне населення. Оскільки в загонах «ЛНР» є також жителі Станично-Луганського району, вони послухали своїх земляків і не стріляли. «А якби це були російські найманці або «кадировці», з нами б не церемонилися. Розстріляли б усіх», — уважають макаровці.

Бойовики продовжують розстрілювати мирне населення, приписуючи свої злодіяння українським силовикам. Увечері 14 липня із системи «Град» вони обстріляли житлові квартали Луганська. Постраждали люди, об'єкти і транспорт Мирного, Степового, Ольхівського і Гайового. Є жертви. Обстріл вівся «Градами» зсередини міста, орієнтовно з району таксопарку, де базуються бойовики «ЛНР». Щойно він закінчився, на місце миттєво прибули російські телевізійники, щоб зняти сюжет «розстрілу «Правим сектором» мирних громадян». Люди вважають, що квартал Мирний тепер повинен змінити свою назва. Занадто вже багато безневинної крові тут пролилося...

Алла АНТІПОВА.
Луганськ.

ТИМ ЧАСОМ

У зв'язку з трагічними подіями в обласному центрі луганський міський голова Сергій Кравченко прийняв рішення оголосити 15, 16 і 17 липня днями жалоби. «Останні дні стали чорними сторінками в житті нашого міста, — йдеться у зверненні до луганчан. — Горе й скорбота прийшли в наш спільний дім Луганськ. Унаслідок збройних сутичок ми втрачаємо найдорожче, що в нас є, — життя ні в чому не винних луганчан, які під час обстрілів перебували не на лінії фронту, а в житлових масивах. Тільки за останні три дні загинуло 17 мирних жителів, 73 людей дістали осколкові та вогнепальні поранення. Висловлюю свої співчуття рідним і близьким загиблих. У ці тяжкі дні всі луганці сумують разом з ними».

Луганщина отримала 15 нових автомобілів для служби швидкої медичної допомоги, які працюватимуть у дев'яти районах, контрольованих українською армією.

Фото прес-служби Луганської ОДА.

Небесним льотчикам альтернативи немає

Дружина Героя України нашого льотчика Костянтина Могилка пані Віта звертається з відкритим листом до глави держави з проханням підтримати її пропозицію про встановлення пам'ятника на місці падіння літака під Слов'янськом.

У розмові з кореспондентом «Голосу України» пані Віта, не стримуючи сліз, так пояснила свою пропозицію:

— У труні, яку опустили в могилу на кладовищі у селі Пирогове, знаходиться тільки три кілограми останків тіла. А мій Костя за життя мав вагу 103 кілограми. Де решта сто кілограмів? Вони залишилися під проклятим Слов'янськом. Саме там назавжди залишився мій Костя, саме туди мене кличе серце, саме там хочу припасти до землі, яка прийняла дорогу, люблячу людину. Я прошу всіх, хто має можливість, допомогти із встановленням пам'ятника. Це моя внутрішня потреба. Вірю, що є на світі добрі люди, які підтримають.

Молода згорьована жінка, яка просить не називати її вдовою, добре розуміє, що позитивно вирішити питання вдасться тоді, коли буде підтримка глави держави. Тому й звертається до нього з відкритим листом.

У відкритому листі Президенту України від дружини Героя України, зокрема, йдеться: «Всё, о чём я Вас прошу, содействовать в установлении памятника на месте падения нашего самолёта, памятник в виде самолёта. Для небесных лётчиков альтернатив нет».

Літак Ан-30Б ескадрильї «Блакитна стежа» терористи підбили 6 червня, коли екіпаж здійснював фотозйомку на території блокпостів бойовиків під Слов'янськом. Командир ескадрильї, він же командир літака, вінничанин підполковник Костянтин Могилко, зумів відвести літак, огорнутий полум'ям, спершу від Слов'янська, а потім — від Красного Лимана. Віддав команду екіпажу покинути борт. Шестеро з восьми вистрибнули з парашутами. З них троє залишилися живі, троє загинули. Льотчик і борттехнік Павло Дришлюк до останнього залишалися на борту. Підполковник Могилко мав намір приземлити літак на озеро. Фахівці кажуть, для цього йому не вистачило приблизно 10—15 секунд. Машина вибухнула в повітрі.

Указом Президента України за мужність і героїзм під час виконання завдання підполковнику Костянтину Могилку присвоєно звання Героя України (посмертно).

Поховали льотчика на кладовищі у селі Пирогове під Вінницею.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

ДОВІДКОВО

Ми вже розповідали про те, як льотчик Костянтин Могилко ціною власного життя врятував мешканців двох міст — Словянська і Красного Лимана («Голос України» за 25.06.2014 і 11.07.2014).

На знімку: такою щасливою була сім'я Могилків — Костянтин, Віта та їхні діти Арсенко і Вероніка.

Фото із сімейного альбому Могилків.

Снайпер цілився прямо у рану...

У буянні квітів і трав, в омитій дощами Золотоноші, ховали 36-річного бійця батальйону «Айдар» Валентина Чуруту. 30 червня, в останній день «перемир'я», під Луганськом, його поранило мінометним вогнем терористів...

Валентин був добровольцем, у батальйон пішов, по суті, з київського Майдану. Артем, командир взводу, в якому служив золотоношець, у день похорону не міг приховати безмежного горя, яке, попри зовнішню стриманість, виявлялось у голосі, жестах, у згорбленій спині, а особливо — в очах.

— Ми довго були разом. Поруч спали, разом їли, разом ішли на шикування... Як боєць він був дуже дисциплінований. Усі команди виконував точно і вчасно, — розповів Артем. — За весь час жодного «зальоту»! Якщо чесно сказати, таких небагато. Майже кожен отримував наряди -як кажуть, усі ми люди. А в нього ніколи не було проблем. Один раз йому сказав — удруге вже не повторюєш. Він розумів, що таке служба. Він розумів також, де він служить... але хотів жити. Дуже хотів жити. І завжди казав: хлопці, всі будемо жити, а ворога переможемо. Неминуче!

Того дня Валентин разом з кількома товаришами отримав завдання охороняти один із секторів на правому фланзі розташування батальйону. Взяли з собою біноклі. Якби почався наступ, хлопці мали тільки попередити, не вступаючи в бій. Але ворог помітив бійців і відкрив по них нищівний мінометний вогонь.

— ...Їх було четверо. У кожного влучили ворожі осколки. Троє зараз — у дуже тяжкому стані. А Валентина, побратима нашого, терористи вбили вже пораненого, — з болем і гіркотою ділився Артем. — Він би вижив, якби не куля снайпера. Хлопці, які його витягували, розповідали, що бачили, як куля влучила йому в потилицю — прямо у рану...

Виступаючи під час прощання із загиблим героєм, яке відбулося на центральній площі Золотоноші, командир взводу від імені всіх бойових побратимів та командира батальйону Сергія Мельничука висловив глибоке співчуття матері Валентина Чурути, його сестрі Ірині, дружині Олені та її дітям Карині й Олексійку, яких Валентин виховував.

— Я завжди казав своїм хлопцям: будьте обережні! Це не Майдан... Тут зброя в руках, усе зовсім по-іншому... І коли вони йшли, то казали: «Ми будемо жити ворогові на зло. Тому що не ми прийшли до них, а вони прийшли до нас. Вони підняли зброю. Не ми розпочали цю війну, а вони! І ми захищатимемо свою землю до кінця...», — тамуючи гнів і сльози, промовив Артем.

Глава Черкаської облдержадміністрації Юрій Ткаченко та голова облради Валентина Коваленко вручили сестрі героя почесну відзнаку «За заслуги перед Черкащиною», якою Валентина нагороджено посмертно.

Валентин Чурута народився в селі Хрущівка Золотоніського району. У родині, де виховувалося троє дітей. На східний фронт пішов із Золотоноші, де мешкав. Він став другим вихідцем із Златокраю, який загинув під час проведення антитерористичної операції на Донбасі. Перший, прикордонник Сергій Єпіфанов із села Львівка, загинув 14 червня. Також у боях із терористами на сході України загинули уродженці Черкащини Олександр Сабада із села Мошни та Сергій Ярошенко із міста Тального.

...В останню путь захисника Вітчизни Валентина Чуруту проводжали з площі імені Героїв Небесної Сотні. Труну несли через усе місто на руках афганці. Квітли троянди, яскраво світило сонце, співали птахи, плакали від жалю та розпачу жінки й дівчата. Як це було неприродно, несправедливо — у буянні краси ховати молоде життя...

Максим СТЕПАНОВ,
Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: хвилини прощання з бійцем «Айдару» Валентином Чурутою.

Фото Валентини ГАВРИШКЕВИЧ.

Ні копійки — повз око громадськості

Спорядження, медикаменти, інші необхідні речі передали Закарпатському батальйону територіальної оборони за участі голови ОДА Валерія Лунченка. Також на полігоні під Ужгородом очільник області провів виїзну нараду з головами райдержадміністрацій щодо розв'язання проблемних питань матеріально-технічного забезпечення цієї бойової структури.

Аби усі кошти були ефективно використані на потреби військових, вирішено створити робочу групу, до якої увійшли 29 осіб: представники усіх районів області, громадських організацій, ЗМІ. Сьогодні слід провести ремонт у казармах, де незабаром буде розміщено військових. Тому частину грошей спрямують на приведення приміщень у належний стан.

— Спонсорські кошти, добровільні внески продовжують збирати сільські й селищні ради. Ті суми, що вже зібрані — а це від 30 до 300 тисяч гривень, — мають бути прозоро та ефективно використані на потреби батальйону. Наших хлопців потрібно забезпечити усім необхідним, — наголосив голова ОДА.

Василь НИТКА.

Ужгород.

ДОВІДКА ОДА

Батальйон отримав 678 502 грн. готівкою та 401 470 грн. переказом. Особовому складу передано: 72 бронежилети, 400 аптечок, 70 спальних мішків, 45 тактичних ліхтариків, дезінфікуючі засоби, 5 комплектів (берці, камуфльовані майки, розвантажувальні жилети); матеріально-технічні засоби (закуплені за списком обласного військового комісаріату) на 17 тисяч грн.; продуктів харчування на 5 тис. грн. Найближчим часом заплановано придбати ще 63 бронежилети, 50 рацій, постільну білизну (на 18 тис. грн.). Цього ж дня Державній прикордонній службі передано 77 бронежилетів, три намети, 50 спальних мішків, 3 тисячі грн. У подальшому заплановано передати ще 30 тис. грн.

На знімку: під час перебування керівників області й районів на полігоні, де тренуються бійці батальйону.

Фото надане прес-центром ОДА.

Броди попрощалися з трьома авіаторами

На військовий аеродром під Бродами Львівської області доставили тіла трьох льотчиків, які загинули 24 червня у вертольоті над Слов'янськом під час антитерористичної операції.

Ось імена героїв. Майор Мазунов Руслан Олександрович, бортовий авіаційний технік вертолітної ланки вертолітної ескадрильї 16-ї окремої бригади армійської авіації 8-го армійського корпусу Сухопутних військ Збройних Сил України. Одружений, має двох синів.

Підполковник Бєлкін Андрій Володимирович, командир вертолітної ланки вертолітної ескадрильї. Одружений, має доньку та двох синів.

Капітан Шингур Дмитро Васильович, штурман-льотчик вертолітної ланки вертолітної ескадрильї. Має доньку та сина.

Прощання із загиблими відбулося в каплиці Пресвятої Богородиці Володарки України.

П'ятого липня майора Руслана Мазунова похоронять у Бродах, а Андрія Бєлкіна та Дмитра Шингура у рідних містах — Запоріжжі та Радивилові Рівненської області.

Богдан КУШНІР.

Львівська область.

У Хмельницьку в костелі Христа-Царя Всесвіту відбувся благодійний концерт на підтримку українських силовиків (Ірина Козак)

У визволене місто — гуманітарну допомогу

Вантаж призначений для людей, які залишаються у Слов'янську. Сьогодні їм не вистачає багатьох речей, перш за все — харчів. Їх збором переймалися благодійники з компанії «Віктор і К», ТОВ «Украгроком», «ТриСтар», «Вільшана», «Лідер», «ГрадОлія», «Круп'яний дім», «Східні ласощі» та «Кіровоградський комбінат продтоварів», підприємства «Кристал», приватної агрофірми «МЮНТ», Новоукраїнського комбінату хлібопродуктів, ПАТ «2-й ім. Петровського цукровий завод», «Оболонь» та «Кіровоградолія», Новомиргородського та Олександрійського цукрових заводів, ПАТ «Креатив», Кіровоградського ХПП, облспоживспілки. До донеччан, які опинилися в скрутних обставинах, спрямували 13,5 тонни борошна, цукру, олії, круп, консервів та солодощів.

Організаційний супровід забезпечили працівники служби порятунку Кіровоградщини. Особистий контроль за ходом акції на Кіровоградщині здійснює голова ОДА Олександр Петік.

Петро МЕЛЬНИК.

Фото надане прес-службою управління ДСНС.

Останні настанови перед відправленням гуманітарки дає начальник управління ДСНС Віктор Федорчак.

Воювати доводиться без підкріплення

Звістка про те, що 8 липня на Донеччині від кулі ворожого снайпера загинув начальник штабу, перший заступник командира батальйону територіальної оборони Прикарпаття 46-річний Юрій Баран, буквально сколихнула область. Уже наступного дня обурені, а радше, налякані за долю своїх синів та чоловіків, під стіни головної адмінбудівлі прийшли родичі військовослужбовців, які сьогодні перебувають у зоні АТО.

На зустрічі з головою ОДА Андрієм Троценком матері відверто говорили про те, що їхніх дітей кинули напризволяще, відправивши безпосередньо у гарячу точку, всього за кілька кілометрів від російського кордону без належного матеріально-технічного забезпечення. Вони стурбовані інформацією, яку отримують від своїх синів, що їм доводиться воювати без відповідного підкріплення бронетехнікою та на не обладнаному блокпості, буквально на «голій» трасі. В присутності рідних обласний військовий комісар Ігор Павлюк зв'язався телефоном з керівництвом батальйону «Прикарпаття», яке повідомило про найнеобхідніші потреби військових у даний час. У списку — тепловізори, прилади нічного бачення, бензопили, прицілі, вода та цигарки. Бронежилетами та кевларовими касками, на відсутність яких, серед іншого, наголошували жінки, бійці з Івано-Франківщини забезпечені. Також комісар запевнив, що вже найближчим часом до наших хлопців прибуде підкріплення бронетехнікою з найближчої області.

З метою якнайшвидшого врегулювання ситуації, що склалася навколо батальйону, після зустрічі з родинами військовослужбовців, очільник області мав телефонну розмову з міністром оборони України Валерієм Гелетеєм. За повідомленням прес-служби ОДА, міністр належним чином поінформований про ситуацію з прикарпатським батальйоном. І вже зараз проводяться відповідні заходи, щоби зняти загрозу життю та здоров'ю військовослужбовців. Деталей, однак, розголошувати не може, оскільки інформація є службовою і її розкриття може зашкодити успішному виконанню поставлених завдань.

Того ж таки дня в екстреному порядку було скликано Раду оборони області. На її засіданні прийнято рішення про оперативну закупівлю й відправлення прикарпатським бійцям необхідних матеріально-технічних засобів, які попросили самі військові. Для цього виділено додатковий фінансовий ресурс.

Також Рада оборони ухвалила рішення про виділення 100 тисяч гривень матеріальної допомоги сім'ї загиблого офіцера Юрія Барана.

Уже надвечір перший допоміжний вантаж вирушив з Прикарпаття на схід.

Поза цим, депутат обласної ради та голова Координаційного центру швидкого реагування області Юрій Романюк оприлюднив звернення до народних депутатів від Івано-Франківщини, в якому просить обранців «ініціювати відповідний колективний депутатський запит до Генерального прокурора України Віталія Яреми з вимогою розпочати слідство за фактом загибелі начальника штабу 5-го батальйону територіальної оборони «Прикарпаття» Юрія Барана та несвоєчасного надання керівництвом АТО відповідних ресурсів для спорудження та облаштування бетонних блокпостів та іншого спорядження» для військових.

Галина БРУХАЛЬ.

Івано-Франківська область.

ТИМ ЧАСОМ

Заговорені від куль

«Придбай гуцульську згарду — захисти українського вояка!». Під такою назвою в Івано-Франківську розпочалася благодійно-мистецька акція.

Митці та журналісти підтримали ініціативу місцевого ливарника Всеволода Бажалука, який взявся виготовляти металеві обереги-згарди для українських вояків. З першими захисними амулетами у вигляді хрестів **(на знімку)** на бронежилетах в зону АТО уже відправилися бійці п'ятого батальйону територіальної оборони Прикарпаття. А тепер організатори акції хочуть зібрати кошти на придбання додаткової військової амуніції для батальйонів «Прикарпаття» та «Айдар», де служать західноукраїнці. Гроші збиратимуть за рахунок продажу згард через інтернет-ярмарок, започаткований на сторінці спільноти «Гуцульські згарди на захист українських вояків» у Фейсбуці. Обирати можна серед 10 різних хрестів-оберегів, вартість яких від 150 до 750 гривень. Також можна просто перераховувати гроші на благодійний рахунок проекту. На нинішній день уже придбано 15 згард. Акція триватиме до кінця липня і не буде суто віртуальною. Волонтери планують завітати із виробами на фестиваль «Артполе», що триває у селі Уніж Городенківського району, а потім ярмарок вийде на вулиці обласного центру. Розпродаж згард супроводжуватиметься музикою відомих місцевих гуртів та виконавців.

Команда проекту щотижня звітуватиме про рух коштів на рахунку та оприлюднить фінальний звіт та список придбаної амуніції в кінці акції.

Вл. інф.

Фото надане фейсбук-спільнотою «Гуцульські згарди на захист українських вояків».

ДОВІДКОВО

Згарда — це архаїчна гуцульська прикраса з кількома хрестами або один хрест, вилиті з міді чи латуні.
З питань придбання згард звертайтеся телефонами: (066)355-35-31, (097)673-68-07.
Реквізити:
БО «Благодійний фонд «ВІТЧИЗНА»
вул. Сестер Василіянок, 22, офіс 709,
м. Івано-Франківськ, 76018
код ЄДРПОУ 39188042;
р/р 26003455001200 у АТ «ОТП Банк»
МФО 300528

АКТУАЛЬНО

Вантаж прибув за місцем призначення

Рації, біноклі, камуфляжну форму, взуття, медикаменти, засоби гігієни, продукти харчування доставили бійцям 51-ї та 24-ї механізованих бригад у Луганській і Донецькій областях члени формування «Рожищенська Самооборона».

Загалом на підтримку української армії було зібрано майже 180 тисяч гривень. Вантаж доставлено до місця призначення, а тим часом у Рожищенському районі готуються до нової такої поїздки, щоб ще раз довести, що народ разом зі своїм військом.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Спроба створення «Одеської народної республіки» провалилася

Одеське управління Служби безпеки України затримало в Одесі двох організаторів диверсійно-підривної групи, яка планувала захопити владу в регіоні й утворити «Одеську народну республіку».

Спецслужби Росії створили і глибоко законспірували мережу резидентури в Причорноморському регіоні України. У найближчих планах диверсантів значилося захоплення влади та створення так званої маріонеткової Одеської народної республіки.

СБУ встановила, що штаб резидентури налічував до 50 людей. Кожен відігравав свою роль у спланованому заколоті. Був готовий план силового захоплення влади, дій бойових груп, що очікували сигналу з Росії.

Організаторами цієї диверсійно-підривної мережі були громадянин Російської Федерації Олександр Якименко і громадянин України Юрій Трофімов. Вони планували задіяти сім бойових груп для диверсій на об'єктах життєзабезпечення в Одеській області. Готувалися терористичні акти стосовно посадових осіб органів влади, іноземних громадян. Провокатори мали підбурювати штучні конфлікти між мешканцями області.

Під час обшуку в затриманих вилучено надруковані в Росії методичні рекомендації з розвідувальної підготовки, детальні топографічні карти з позначками дислокації військових і стратегічних об'єктів області, дані про системи захисту, керівників.

Співробітники СБУ вилучили списки бойовиків із числа жителів регіону з їх позивними, докладними диверсійними завданнями. Знайдено документи з кошторисом диверсантів, що свідчать про фінансування мережі з Росії, розписки про отримання коштів.

Під час обшуку в житлах затриманих вилучено арсенал зброї — бойові і травматичні пістолети, патрони. У рамках кримінального провадження тривають допити. СБУ встановлює та затримує спільників диверсантів.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Батальйон «Миколаїв» уже в зоні АТО

Зведений загін миколаївського гарнізону міліції, до складу якого увійшли бійці спецроти УВС і нещодавно створеного батальйону «Миколаїв», уже прибув до місця тимчасової дислокації — на схід країни.

Як повідомили нашому кореспонденту в прес-службі облуправління міліції, екіпірувати бійців, які вирушали в зону АТО, допомогли бізнесмени.

А перед виїздом на передову правоохоронців благословив настоятель храму Іоанна-воїна отець Віктор. Він закликав їх відстояти цілісність нашої держави і побажав усім повернутися додому цілими та неушкодженими.

Ірина НЕЖИГАЙ.

Миколаїв.

Сепаратисти на Запоріжжі трохи «пригнулися»

Напевне, розповідаючи про сьогоднішнє Запоріжжя, буде неправильно скористатися відомим журналістським шаблоном, що «війна вже поряд». Війна, найпевніше, вже тут... «Голос України» повідомляв і про затримання п'ятьох терористів, причетних до вибуху залізничного мосту, і про підрив квартири на сьомому поверсі багатоповерхівки. Так ось. Слідчі встановили, що ті сто кілограмів тротилу, вилучених у зловмисників, призначали для греблі Дніпрогесу, а коли точніше, то для диверсії на шлюзових воротах останньої. Можна тільки уявити, якої біди такий вибух накоїв би.

Щодо інциденту у квартирі, то співробітник ППС, який там мешкав, чомусь, повертаючись із зони АТО, прихопив ще й... гранатомет. Зараз він, як повідомляють, перебуває у бігах... Тим часом в області щотижня когось ховають із наших хлопців, задіяних у військових операціях на Донбасі. Хоча похорони відбуваються і з іншого боку барикад. Ось до Енергодара привезли тіло бойовика, котрий воював на боці т. зв. ДНР. З цього приводу активісти (Енергодар місто маленьке — за півгодини вздовж і поперек обійдеш) оприлюднили список бойовиків, які воюють проти підрозділів Збройних сил та Національної гвардії. Документ з усіма анкетними даними та фотографіями передано голові Запорізької облдержадміністрації. У списку — дев'ять прізвищ, включаючи і згаданого вище 27-річного молодика, який повернувся додому «вантажем 200». Перелік «прикрашають», що вже перестало дивувати, чинні та колишні співробітники міліції, студенти, безробітні та й узагалі відомі в місті наркомани і наркодилки.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

У Хмельницькому суд призначив покарання по шість років позбавлення волі чотирьом контрабандистам наркотиків. Зловмисників було затримано під час проведення спецоперації, *інформує наш власкор Ірина Козак*

Черкаська скрипалька Юлія БУНЬ–ВОВКОТРУБ за дві години свого благодійного концерту зібрала майже 9 тисяч гривень для бійців батальйону територіальної оборони «Азов», *передає наш власкор Лідія Титаренко*

Одеський Куяльник — українське Мертве море

В Одесі за участі заступника міністра екології і природних ресурсів України Павла Унгуряна відбулася нарада, на якій йшлося про збереження та відновлення природних ресурсів Куяльницького лиману.

Насамперед говорили про відбудовні роботи. Українські екологи вже завершили розроблення проекту з будівництва трубопроводу, який з'єднає Куяльницький лиман з водами Чорного моря. На сьогодні відповідна документація проходить будівельну експертизу.

У Міністерстві екології та природних ресурсів відзначають, що процес наповнення Куяльницького лиману морською водою планують здійснити в листопаді поточного року.

Павло Унгурян також запевнив, що морська вода не погіршить лікувальних властивостей грязі і ропи. Про це свідчать результати проведення п'яти наукових праць на місцевому рівні Одеської області, а також на рівні Інституту біології моря та на рівні Південного відділення Національної академії наук.

Поділився Павло Унгурян і планами про подальшу долю Куяльника як курорту. За словами заступника міністра, одним з варіантів, які розглядаються, є подальше створення Національного природного парку «Куяльницький», який міг би бути тією юридичною особою, що відповідатиме за подальший розвиток лиману. Згідно з чинним законодавством державні природні парки — це дуже гнучка та корисна модель, яка дає змогу виробити чотири ареали зонування. Це власне заповідна територія, зона регульованої рекреації, зона стаціонарної рекреації і власне господарська територія, яка вже може бути використана для побутових питань. Тому національний природний парк може бути однією з моделей подальшого розвитку та збереження, використання Куяльницького лиману. «Наш Куяльник — не гірший за Мертве море. Питання лише в тому, як це просувати у світі» — зазначив Павло Унгурян.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Одеса.

На знімку: влітку на Куяльницькому лимані.

Фото Олега ВЛАДИМИРСЬКОГО.

Бібліотеки на зупинках

На двох зупинках громадського транспорту в Львові встановили книжкові шафи для обміну книгами. Перша розміщена в історичній частині міста біля пам'ятника Данилу Галицькому, а друга — напроти музею «Русалка Дністрова».

Започаткувала цей проект молодіжна спільнота «Літературні манелі». Йдеться про систему буккросингу — добровільного обміну книжками. Всі охочі залишають книги на останній полиці шафи. Після чого їх реєструють і наклеюють номер для ідентифікації. Взятими виданнями можна користуватися два тижні. Щоб відкрити шафу, яка одночасно вміщає 100 книжок, необхідно знати код, про який повідомляють на сторінках спільноти «Літературні манелі». За два місяці львів'яни принесли понад 300 видань.

Кошти для встановлення бібліотек зібрали львівські студенти. Як розповіла Анжеліка Підхомна, одна з організаторів проекту, цю ідею запозичили в європейських містах, де книжкові полиці облаштовано в парках і на зупинках громадського транспорту.

Якщо проект приживеться у Львові, незабаром книжкові шафи з'являться у всіх райцентрах області.

Богдан КУШНІР.
Львівська область.

Презентація у краєзнавчому музеї

У Млинівському краєзнавчому музеї відбулася презентація персональної виставки відомого художника-скульптора з Хмельниччини Світлани Лелях.

Експозиція присвячена 200-річчю від дня народження Тараса Шевченка. На ній представлені портрети Кобзаря та інші роботи, виконані в стилі крапкової графіки на кольоровому металі. Це унікальна техніка — єдина у світі та запатентована автором.

Цікаво, що майстриня зараз працює над портретом графа Олександра Ходкевича — власника маєтку у Млинові, де нині розташований краєзнавчий музей. Голова Млинівської РДА Алла Черній запропонувала Світлані долучитися до конкурсу зі створення кращого пам'ятника Небесній Сотні у райцентрі.

Віталій ТАРАСЮК.
Млинів
Рівненської області.

Село тепер з дитсадочком

У селі Дитиничі Дубенського району на Рівненщині після реконструкції відкрито дитячий садок. 400 тисяч гривень, які пішли на реконструкцію, — це кошти районного, сільського бюджетів, батьків і спонсора — місцевого фермера.

Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

Фото надане автором.

РЕГІОН: МИКОЛАЇВЩИНА

Є два мільйони тонн зерна!

Аграрії Миколаївської області намолотили два мільйони тонн зерна. Із цією подією хліборобів привітав голова облдержадміністрації Микола Романчук.

«Незважаючи на всі труднощі, які спіткали нашу державу, аграрії вдень і вночі збирають урожай. Спасибі за вашу нелегку працю, за любов до рідної землі. Бажаю щедрих жнив, міцного здоров'я, добра та затишку в кожній домівці. А головне — мирного неба над головою!», — йдеться у зверненні керівника області.

За оцінками фахівців, цього року Миколаївщина може вийти на показники минулого року і зібрати близько трьох мільйонів тонн.

На атомній станції відключили енергоблок

У понеділок на Южно-Українській АЕС було відключено генератор першого енергоблоку. Як повідомили в прес-службі станції, причиною відключення стало коротке замикання на розподільному обладнанні. Радіаційний фон на проммайданчику АЕС перебуває на рівні природних показників, а викиди радіоактивних речовин у навколишнє середовище не перевищують установлених допустимих значень, інформують на підприємстві.

Фахівці з'ясовують усі обставини того, що трапилося. При цьому обстановка на АЕС нормальна, дотримуються всі умови безпечної експлуатації. Другий енергоблок перебуває в плановому ремонті, третій працює в заданому режимі.

Ірина НЕЖИГАЙ.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Затримали російського шпигуна

Працівники СБУ затримали жителя Москви, що збирав розвідувальну інформацію та налагоджував канали постачання сепаратистам та бойовикам вогнепальної зброї. Іноземець вештався на залізничній станції Хутір-Михайлівський, чим і привернув до себе увагу правоохоронців. При затриманні у нього було вилучено пістолет з бойовими набоями. Наразі розпочато кримінальне провадження.

Вл. інф.
Сумська область.

Шахту не ліквідують

Закриття шахти №9 «Нововолинська» державного підприємства «Волиньвугілля», про що гірники з тривогою говорять вже декілька років, відбудеться одночасно з відкриттям шахти №10. Про це повідомив голова облдержадміністрації Григорій Пустовіт. Рішення про ліквідацію підприємства, на якому трудиться понад тисячу чоловік, Кабмін не прийняв. Залишається лише сподіватися, що десяту «Нововолинську», яку будують вже 26 років, у 2015-му нарешті введуть в експлуатацію.

Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.

ЦИФРА

526 млн. дол. — такі показники зовнішньоторговельного обороту продемонструвала за минуле півріччя Івано-Франківська область.

Вл. інф.

Чи не йде врожай в тінь?

Майже на 800 тисячах гектарів зібрано ранні зернові на Кіровоградщині, однак по районах результати дуже відрізняються. В деяких з них жнива майже закінчили і мають трохи більше 30 ц/га, в інших — лише почали, і врожайність сягає 40 ц/га. Перший заступник голови ОДА Віктор Серпокрилов доручив керівникам РДА ретельно проаналізувати ситуацію та визначити причину такої різниці у показниках.

Петро МЕЛЬНИК.
Кіровоградська область.

Пільговики мають право їздити безплатно

Хмельницьке обласне територіальне відділення Антимонопольного комітету рекомендувало 37 районним, міським та селищним радам відмінити рішення, що обмежують обсяги перевезення пільговиків залежно від пасажиромісткості транспортного засобу. Антимонопольники попередили, такі рішення обмежують права пільговиків та змушують транспортників вдаватись до порушень. Згідно з чинним законодавством перевізникам забороняється відмовляти пільговим пасажирам.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Прибуток аеропорту «Бориспіль» у 2014 році планується збільшити на 50 відсотків — Мінінфраструктури

«Дядьки–сепаратисти, не стріляйте в наших татусів і самі повертайтеся до своїх дітей...»

Незвичайну посилку відправили сепаратистам і бойовикам на Донбас вихованці Вінницького відомчого дитсадка №39 обласного управління міліції.

У посилці — триста маленьких «голубів», виліплених із здобного тіста і спечених на вогні. Їх виготовили вихованці закладу разом з вихователями. З тістечками діти передали десятки листів, які, крім них, писали й інші маленькі вінничани.

Анна Олійник, керівник центру зв'язків з громадськістю і ЗМІ обласної міліції, узагальнила зміст листів і текст вийшов такий: «Дядьки-сепаратисти, не стріляйте більше в наших татусів. Нехай вони швидше повернуться додому і сядуть з нами за святкові столи. Ми їх дуже любимо і чекаємо. Повертайтеся додому і ви — до своїх дітей. Ми бажаємо миру всім людям світу! Бажаємо миру і вам, і вашим дітям, тому даруємо наших солодких голубів миру. В нашому місті матері і бабусі випікають такі тістечка до святкових столів. А святкові столи — це тоді, коли мир у домі і країні. Невже вам і вашим дітям не хочеться миру?»

— На пошті довелося довго пояснювати, кому адресовано посилку і як її відправити, щоб дійшла до адресата, — продовжує Анна Олійник. — Зрештою, адресували керівництву невизнаної «ДНР». Сподіваємося, вона знайде тих, хто, розпалив вогонь війни. Мало віриться, що дитячі листи зачеплять за живе бойовиків. Важливо те, що юні громадяни України виростають патріотами, готовими обстоювати мир на рідній землі.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Сумщина попрощалася з Героєм

Тисячі сумчан прийшли, щоб провести в останню путь 44-річного майора Олександра Ткаченка, який трагічно загинув на Донеччині. Під час зачистки щойно звільненого від терористів Сіверська автомобіль, у якому їхав Олександр Ткаченко, обігнав колону, і тієї ж миті прогримів вибух. Під самим днищем спрацювала протитанкова міна, закладена посеред центральної вулиці міста терористами перед втечею.

«Командир знову, тепер востаннє, прийняв вогонь на себе, тим самим врятувавши три десятки життів підлеглих і товаришів по зброї», — зі сльозами на очах казали його побратими.

Поховали Олександра Ткаченка на Центральному кладовищі на Алеї почесних громадян Сум.

Владислав ЖМУРКОВ.
Сумська область.

У влади і духовенства спільна мета

Представники всіх органів влади на чолі з головою Закарпатської ОДА Валерієм Лунченком та церковних громад обговорили нагальні проблеми регіону.

Очільник області подякував священнослужителям за підтримку та допомогу в нелегкий для українського народу час. Адже позиція влади та духовенства єдина — зберігати мир та спокій.

«Щоб подолати сепаратизм і відновити мир, представники різних релігійних конфесій Закарпаття активно долучилися до заходів з надання тимчасових місць проживання людям, які вимушені були залишити свої домівки. Також відчутна ваша матеріальна та моральна допомога війську», — сказав Валерій Лунченко. Водночас представники духовенства наголосили на необхідності введення та викладання спецкурсів релігійного спрямування у навчальних закладах і ліцензування на державному рівні богослов'я.

Василь НИТКА.
Ужгород.

На знімку: після зустрічі.

Фото надане прес-центром ОДА.

ВІСТІ З ПРИКАРПАТТЯ

Хімічні «важковики» потребують допомоги

На Івано-Франківщині продовжують простоювати два найбільші бюджетоутворюючі підприємства промислового комплексу області. Стан справ на місцевих провідних виробництвах хімічної галузі — ТОВ «Карпатнафтохім» та ПАТ «Нафтохімік Прикарпаття» — обговорили на засіданні постійної робочої групи обласної тристоронньої соціально-економічної ради.

Завдяки контролю та зверненням депутатів усіх рівнів заводи не закриваються і на них досі працюють люди. Щоб уникнути масового звільнення працівників профкоми підприємств дійшли згоди з роботодавцями про переведення робітників на режим неповної зайнятості. Внесені доповнення до колективних договорів дещо підвищили рівень соціального захисту певної категорії працівників при звільненні. Водночас, обговорюючи шляхи виходу з кризи, представники органів влади, роботодавців та галузевих профспілок зійшлися на тому, що в цій ситуації може допомогти тільки чітка політична воля керівництва держави. Тому вирішено направити звернення до Кабміну.

Артисти дадуть фронтові концерти

Міністерство культури України започаткувало акцію «Кордони наші вкаже пісня», в рамках якої відомі вітчизняні митці даватимуть благодійні концерти у південно-східних областях. Про це, перебуваючи на Прикарпатті, повідомив міністр культури Євген Нищук.

Посадовець розповів, що вже наприкінці цього тижня артисти, які підтримали акцію, спільно з учасниками проекту «Народна філармонія» вирушать на схід та дадуть там низку фронтових концертів. Артисти, композитори, співаки-барди своїми виступами підніматимуть бойовий дух українських військових, роблячи свій вклад у збереження цілісності держави.

А от щодо дуже «заслужених» і дуже «народних» співаків, то, як повідомив Євген Нищук, їх у списку охочих їхати у гарячі точки — немає.

Галина БРУХАЛЬ.

ФОТОФАКТ

Профспілки залізничників розпочали безстрокове пікетування Кабінету Міністрів України. Протестувальники вимагають, зокрема, припинити практику запровадження режиму неповного робочого дня, відпусток без збереження заробітної плати, звільнення співробітників пенсійного віку тощо. Вони переконані, що це призведе до знищення Укрзалізниці.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Чи до снаги британцям наші довгобуди?

Мостові переходи в Запоріжжі, можливо, добудовуватимуть британці. Про це заявив на традиційному брифінгу голова Запорізької облдержадміністрації Валерій Баранов.

«Нагальним питанням залишається надання державних гарантій іноземному інвестору для завершення будівництва мостів», — прокоментував він свою зустріч з інвесторами британської компанії «Морган Стенлі». Також В. Баранов повідомив про офіційний лист до Кабінету Міністрів з проханням створити механізм надання державних гарантій інвестору.

Нагадаємо, що тому знущанню над здоровим глуздом, яке називають будівництвом запорізьких мостів, уже виповнилося 10 років. Мостів як таких немає, хоча витрачено понад два мільярди гривень. Двічі переносилися дати пуску мостових переходів (2009 рік) і їх першої черги (2012 рік).

Зауважимо, що найвищий у світі міст «Мілло» у Франції (одна з його опор вища за Ейфелеву вежу в Парижі), довжиною 2460 метрів, «потягнув» на 400 млн. євро. Скільки ж у результаті коштуватимуть наші мости?..

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...з'явилися спеціальні урни

Одесити вирішили переймати європейський досвід у всіх сферах життя. Так, нещодавно на Кримському бульварі в Суворовському районі Одеси, поряд зі звичайними урнами, з'явилися нові — для збору екскрементів тварин. Установлені на урнах таблички нагадують городянам про необхідність дотримуватися правил утримання й вигулу собак і не забруднювати громадські місця. На Кримському бульварі комунальники встановили перші п'ять урн.

«Це правильне рішення, — прокоментувала подію нашому кореспондентові жителька Суворовського району Надія Марченко. — На жаль, після прогулянок собак по газонах і тротуарах боїшся відпустити дитину, щоб вона ні в що не влізла. Та й аромати, особливо влітку, не тішать. Тепер уся надія на розуміння жителів — адже вони самі тут живуть».

Приємно, що вже зранку наступного дня багато свідомих господарів собак вийшли на прогулянку зі своїми улюбленцями, прихопивши спеціальні пакети.

Вл. інф.

...виявили прострочену консервовану свинину

Понад 40 тисяч банок (20 тонн) консервованої свинини, термін придатності якої закінчився 2011 року, виявили на складі в Чортківському районі на Тернопільщині співробітники управління боротьби з організованою злочинністю спільно з працівниками ветеринарної міліції.

Власника цієї продукції шукали протягом восьми місяців, але так і не знайшли, тому вирішили передати консерви кінологічному центру при УМВС України у Тернопільській області. Перед вживанням їх термічно оброблять. Кормом міліцейських собак забезпечено надовго.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

...вилучили контрабандні БАДи

Днями у Полтаві співробітники СБУ та митниці припинили незаконну реалізацію біологічно активних (дієтичних) харчових добавок. Ідеться про ті з них, які вживають спортсмени.

Згадані БАДи були виготовлені за кордоном і завезені на територію нашої держави без проведення митного контролю. Продавали їх в одному з торговельних центрів Полтави.

За інформацією прес-групи управління СБУ в області, правоохоронці вилучили 105 найменувань контрабандних товарів на загальну суму 60 тисяч гривень. При цьому на порушника митних правил складено протокол про притягнення до адміністративної відповідальності.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтава.

...хабарники не переводяться

Співробітники черкаського СБУ припинили функціонування корупційної схеми вимагання та отримання неправомірної вигоди за реєстрацію проектної документації із землеустрою.

Оперативники затримали посередника чиновника Держземагентства під час отримання ним хабара — 3 тисяч доларів США. Усього керівник регіонального управління агентства вимагав у приватного підприємця 13 тисяч «зелених» за оформлення передачі в оренду 38 гектарів землі сільськогосподарського призначення.

Триває слідство.

Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаська область.

Великобританія змінює головного дипломата. Дотеперішній міністр закордонних справ цієї країни Вільям ХЕЙГ пішов у відставку

У результаті вибуху на сході Афганістану загинуло щонайменше 30 людей, ще десятки отримали поранення

Жахлива катастрофа в московському метро

Учора в Москві в годину-пік, о 8.30, в метро сталася страшна техногенна катастрофа. На величезній швидкості на перегоні між станціями «Парк Перемоги» — «Слов'янський базар» три вагони підземного поїзда зійшли з рейок. Унаслідок катастрофи 16 осіб загинули, 187 госпіталізовані, багато хто з них у тяжкому стані перебуває у реанімації.

На місце НП прибули сотні карет швидкої допомоги, десятки спецвертольотів, фахівці медицини катастроф, 800 рятувальників міністерства з надзвичайних ситуацій, майже 2 тисячі поліцейських, військових і офіцерів дорожніх служб. Тунель метро, в якому сталася катастрофа, повністю заблокований купами деформованого металу. За свідченням рятувальників, незважаючи на вжиті заходи, з-під уламків чутно стогони постраждалих, і кількість жертв техногенного лиха під землею може зрости в багато разів. За попередньою інформацією, загинув і машиніст метропоїзда.

За фактом трагедії порушено кримінальну справу. Очевидці й потерпілі говорять про те, що їм довелося під землею пробути більш як годину перш, ніж їх вивели спочатку на станцію, а потім на поверхню. «Униз у підземку постійно спускаються рятувальники з носилками. Виносять назовні. Багато хто непритомний, а багато хто стогне від болю», — розповів журналістам постраждалий. Родичам загиблих, за словами мера Москви Сергія Собяніна, буде виплачено компенсацію в один мільйон рублів. Генерали московської поліції заявили вже про те, що в метро сталася техногенна катастрофа, а не терористичний акт. Її причини, як і винуватців, обіцяють назвати в найкоротший термін.

Віктор ТИМОШЕНКО.
Москва.

Фото sell-off.livejournal.com.

Майже 200 осіб постраждало внаслідок аварії у московському метро.

Лівійський уряд запрошує миротворців

Уряд Лівії має намір звернутися до міжнародного співтовариства з проханням розмістити на території країни міжнародні сили для відновлення стабільності. Про це заявив представник тамтешнього кабміну Ахмад Ламін.

Водночас у міжнародному аеропорту в Тріполі тривають сутички між воєнізованими формуваннями. У понеділок аеропорт зазнав ракетного обстрілу, після чого влада змушена була закрити його. За словами Ламіна, пошкоджено близько 90 відсотків літаків, що перебували в аеропорту. Нині летовище під контролем бойовиків.

Напередодні ООН оголосила, що евакуює з Лівії свій персонал у зв'язку із загостренням ситуації в країні, **передає Радіо «Свобода».**

На знімку: один із ушкоджених літаків.

Фото Xinhua/Укрінформ.

Влада Болгарії пообіцяла обрушити «всю міць країни» на фінансових шахраїв

На початку липня болгарський Корпоративний Торговельний банк (КТБ) через афери з кредитами став банкрутом, а його колишні керівники зникли за кордоном. По всій країні до філій прогорілої фінустанови вибудувалися черги з тисяч вкладників, які хотіли забрати свої заощадження. Але вдалося це одиницям.

На тлі складної ситуації у фінансовій сфері президент Болгарії Росен Плевнелієв у понеділок провів консультації з лідерами чотирьох політичних партій, представлених у парламенті, прем'єр-міністром, міністром фінансів і керівниками Болгарського народного банку (виконуючого функції Центробанку). Після чотирьох годин обговорення стану фінансової ситуації, проблем з Корпоративним Торговельним банком і нового закону про кредитні організації, глава держави виступив зі зверненням до народу. Росен Плевнелієв заявив, що політики дійшли згоди: суспільна довіра до банківської системи є ключовою умовою фінансової стабільності країни. Він нагадав про те, що всі банківські депозити до 100 тисяч євро захищені законом і будуть виплачені всім клієнтам КТБ. За його словами, для виконання вимог закону Фонд гарантування вкладів і уряд мають достатній фінансовий ресурс. Президент заспокоїв людей заявою, що вся міць держави буде спрямована на те, щоб винні в кризі КТБ були покарані за всією строгістю закону. І найголовніше — на консультаціях було досягнуто згоди стосовно негайного початку процедур приєднання Болгарії до Єдиного банківського наглядового механізму ЄС. Це буде й першим кроком приєднання Болгарії до Банківського союзу ЄС.

Раніше керівники Болгарії заявляли, що країна нескоро буде готова відмовитися від лева — національної грошової одиниці й перейти на євро при вступі до єврозони.

Олександр БІЛИК.

Брюссель вкотре погрожує санкціями

АНОНС

***Українське питання буде включено до порядку денного засідання Європейської ради, що відбудеться сьогодні у Брюсселі. Це пообіцяв президент Європейської ради Герман Ван Ромпей під час телефонної розмови з Петром Порошенком,* повідомляє прес-служба глави держави.**

Під час цієї розмови Порошенко закликав Євросоюз дати належну оцінку фактам нелегального перетину російсько-українського кордону важкою воєнною технікою та атаки російських військових на позиції українських військовослужбовців. При цьому він запевнив, що Україна надасть усі документальні свідчення для відповідного міжнародного реагування. «Петро Порошенко повідомив, що вимагає звільнення усіх українських заручників, які перебувають у полоні, включно з ув'язненими в Росії Надією Савченко і Олегом Сенцовим», — повідомляє сайт українського Президента.

Підтримати українську позицію публічно погодилися представники Литви, Польщі та Іспанії. Не виключено, що результатом розгляду такого питання може бути впровадження третього рівня санкцій проти Кремля. Однак російська влада уже стільки разів перетинала «червоні лінії» європейських попереджень, що надії на це досить примарні.

Крім того, учора агентство ІТАР-ТАСС з посиланням на дипломатичне джерело заспокоїло росіян, що дев'ять країн — Франція, ФРН, Люксембург, Австрія, Болгарія, Греція, Кіпр, Словенія, а також головуюча в ЄС Італія — не бачать підстав у нинішніх умовах для введення секторальних торговельно-економічних санкцій проти РФ.

За безумовне припинення вогню

Кабінет безпеки Ізраїлю схвалив ініціативу Єгипту щодо припинення вогню у секторі Газа.* Про це повідомила прес-служба уряду Беньяміна Нетаньяху. *Мирний план Каїра передбачає безумовне припинення вогню й ракетних ударів між Ізраїлем і палестинським угрупованням ХАМАС одразу після його схвалення двома сторонами конфлікту. Ізраїль також повинен відмовитися від наземного вторгнення у сектор Газа, а палестинські угруповання — від будь-яких бойових дій проти Ізраїлю.

Водночас ХАМАС, що контролює сектор Газа, відкидає пропозицію Єгипту про припинення вогню з Ізраїлем. Радикальне палестинське угруповання висуває такі умови: звільнення 50 своїх соратників, зняття 8-річної блокади сектора Газа і повноцінне відкриття кордону з Єгиптом.

На знімку: на екстреному засіданні міністри закордонних справ Ліги арабських держав закликали палестинців та ізраїльтян погодитися на умови єгипетського мирного плану.

Фото Xinhua/Укрінформ.

Німецьку літературну та перекладацьку премію Brucke Berlin цього року отримав український письменник Сергій Жадан

Замість Ілліча — щогла з Державним прапором

У Полтаві на звільненому від бронзового Ілліча постаменті у центрі міста встановили щоглу з Державним прапором. Зробили це активісти міської організації ВО «Свобода» за підтримки народного депутата України Юрія Бублика та його брата Олександра, котрий працює головою приміської Ковалівської сільради.

Нагадаємо, що пам'ятник Леніну в обласному центрі повалили 21 лютого ц. р. під час Революції гідності. Майже одразу звільнений у такий спосіб постамент почали «перелицьовувати».

Молоді активісти прикрасили його текстами патріотичних віршів, національним орнаментом, намалювали образи Матері-України та Героїв Небесної Сотні, а поруч встановили символічний надгробок тим, хто загинув на столичному Майдані. Подобається це, вочевидь, не всім. Тож нещодавно невідомі намагалися замалювати згадані зображення фарбами кольорів сумнозвісної «колорадської» стрічки та «перекреслити» їх написом «Русь». Але ті ж активісти швидко змили весь бруд. Сьогодні дедалі більше полтавців згадують про те, що колись на цьому місці стояла церква і пропонують встановити тут храм на честь тих, хто поліг за волю України.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтава.

На знімку: полтавці звикають до постаменту без бронзового вождя.
Фото автора.

Сплеск курортної злочинності

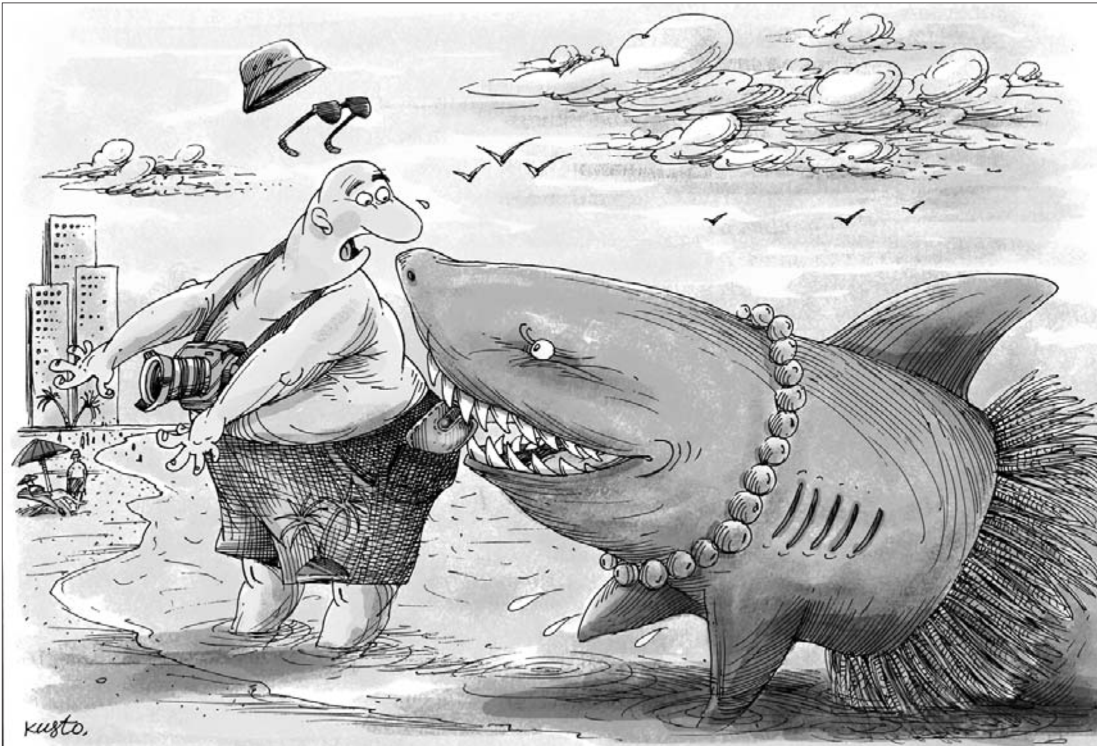
На морському узбережжі Херсонщини відпочивальники не почуваються в безпеці

РЕАЛІЇ

У курортному селищі Залізний Порт на Херсонщині приватний охоронець пограбував та мало не вбив відпочивальника з Києва. Підприємець лише три дні, як приїхав на берег Чорного моря і орендував номер у місцевому пансіонаті. Знудьгувавшись просто «підсмажуватися» на пляжі, 34-річний бізнесмен задля різноманітності надвечір відвідав кілька генделиків на набережній, добряче хильнув, і напідпитку через щось посварився з охоронцем тутешніх торговельних точок. Замість того щоб викликати патруль і здати йому порушника громадського спокою, «вартовий» дерев'яною палицею з усієї сили вдарив гостя, що спричинило струс головного мозку та пошкодження ключиці.

Відпочивальник знепритомнів і впав на землю, але охоронцеві і цього видалося недостатньо. Як «трофей з поля битви» він забрав бізнесменову борсетку із двома сотнями гривень, мобільним телефоном та фотоапаратом «Канон». Та коли скалічений чоловік прийшов до тями і викликав міліцію, оперативники карного розшуку дуже швидко вирахували тих, хто глибокої ночі залишався на набережній. З-поміж них був і підозрюваний, котрий на першому ж допиті зізнався у нападі на столичного підприємця.

Перший заступник начальника Голопристанського РВ УМВС Херсонщини, майор Володимир Пісоцький каже, що при обшуку в помешканні приватного охоронця сищики знайшли і вкрадену борсетку з телефоном та фотоапаратом, і всі до копійки гроші, які злочинець забрав у підприємця — він просто не встиг нічого витратити. Майно та кошти найближчим часом повернуть законному власникові.

Веремія на набережній

Те, що небезпечні злочини розкриваються по гарячих слідах, звичайно, обнадіює. Однак, попри це, правоохоронців тривожить відчутне погіршення криміногенної ситуації на курортах Чорноморського та Азовського узбережжя краю. Не тільки в Голопристанському, а також у Скадовському, Каланчацькому та Генічеському районах області щодня реєструють насильницькі злочини, крадіжки майна з машин, оздоровниць та кафе, де гуляють відпочивальники. І відчуття безпеки їм, природно, така атмосфера не додає.

— Приїхала у Залізний Порт на тиждень з двома дітьми, плачу по чотириста п'ятдесят гривень на добу за двомісний номер у приватному пансіонаті. Можна було б знайти дешевше, але умовили доплатити за «першу лінію», аби по спеці на пляж не плентатися курною дорогою. Тепер прокляла все на світі — море близько, але між пансіонатом і пляжем — набережна, а на ній купа нічних клубів і кафе, які працюють до останнього відвідувача. І там звечора гупає шансон, і під ранок жіночі зойки та п'яні розбірки — чи то когось ґвалтують, чи б'ють, я не знаю, бо з номера по темряві носа боюся виткнути. Через галас і спати з відкритими вікнами неможливо — надвечір зачиняємося, вмикаємо кондиціонер, і лише так можна заснути, — знервовано описує принади доступного відпочинку по-херсонськи 42-річна харківська бухгалтерка Віра Беба.

Про спокій тільки мріють

Під скаргами Віри Опанасівни могли б залюбки підписатися тисячі інших гостей курортів Херсонщини. Що на Чорному морі, що на Азовському — про спокій і тишу вони можуть тільки мріяти. До райвідділів міліції від них ринув потік заяв про злочини — того побили, в іншого машину «роззули» чи речі з номера повитягали. Міліція ж злочини не попереджує — у вартових порядку ледве стає можливостей реагувати «по факту». Адже раніше на час курортного сезону до узбережжя відряджали сотні правоохоронців з сусідніх регіонів та курсантів міліцейських вузів. Тепер додаткових сил немає — всі резерви стягнули до зони антитерористичної операції.

— Зверталися до керівництва МВС України з проханням надати для проходження літньої практики 250 курсантів Донецького інституту внутрішніх справ. Та з відомих причин змогли приїхати тільки семеро мешканців Херсонщини, котрі навчаються у цьому вузі. Тож особовий склад міліції у чотирьох «курортних» районах краю підсилили тільки за рахунок 62 співробітників інших райвідділів міліції нашої області. Цього, звичайно, не досить, аби подолати вуличну злочинність. В цілому по регіону її рівень трохи знижується, але саме на узбережжі нинішнього року вже скоєно два десятки тільки грабежів — про крадіжки та хуліганство я вже й не кажу, — пояснює начальник управління громадської безпеки, полковник Олег Ярошак.

За кадрової скрути міліція рада будь-якій допомозі — в тому числі і 32 волонтерам з трьох козацьких та правозахисних формувань, котрі зголосилися взяти участь у літньому патрулюванні курортів. Але законних повноважень брати участь у оперативних заходах, як і зброї чи спецзасобів вони не мають, тож їхня основна місія полягає хіба що у створенні «ефекту присутності» вартових порядку на пляжах та вулицях.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

МИ РАЗОМ!

На їхній совісті ця війна й розруха...

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Є гасло «Єдина Росія», і нехай буде «Єдина Україна», а не роздроблена. Тільки в єдності можна подолати всі негаразди. І не потрібно пересмикувати історію, мовляв, «Новоросія», «Малоросія» тощо.

На цей час юридично — це Україна, і такою вона повинна залишитися!

А із приводу мов хочу відповісти О. Царьову, що в Україні, наскільки я пам'ятаю, нікому і ніколи не забороняли розмовляти будь-якою мовою. І не потрібно каламутити воду і загострювати відносини між народами. У кожної держави є насамперед державна мова!

Дуже сподіваємося та віримо, що розум переможе!

Н. МАКАРОВА.
Таганрог
Ростовської області.

Медіа–кемп серед степу

Уже втретє на Кіровоградщині, поблизу села Цибулевого Знам'янського району, відбувся медіа-кемп «Чистий простір». Його ініціаторами та основними натхненниками традиційно виступили викладачі кафедри видавничої справи та редагування Кіровоградського державного педагогічного університету ім. Володимира Винниченка Вінниченка Ірина та Сергій Ткаченки і Роман Пикалюк.

Три доби поспіль викладачі, їхні сьогоднішні і колишні студенти, журналісти та просто небайдужі кіровоградці жили «серед степу широкого», обговорювали медійні проблеми, проводили психологічні тренінги, вели дискусії на політичні та патріотичні теми, читали вірші, грали на гітарах і співали пісень довкола нічної ватри серед наметового містечка, вчилися співіснувати в товаристві комарів та плавали досхочу у відкритій водоймі. Словом, насолоджувалися нецивілізованим відпочинком і єднанням з природою.

Про те, що захід вдався на славу, свідчить і те, що нині в Кіровограді про нього говорять багато і позитивно, а ті, хто вагався «бути чи не бути», уже пошкодували про свою нерішучість і тепер з нетерпінням очікують подібної таборівки-2015, аби вже напевне не пропустити прегарну нагоду долучитися «Чистого простору». А він, до слова, як наголосила одна з цьогорічних тренерів медіакемпу журналіст Тетяна Пташник, «був дійсно таки чистим, адже тут не було розпито жодної пляшки алкоголю і не залишено просто неба жодного папірця». Воно й не дивно, оскільки від початку організовувався медіа-кемп із чистими намірами.

Світлана БОРИСОВА.
Кіровоград.

Чому від братнього народу йде біда?

Шановний «Голос України»!
Хочу, щоб на всю країну прозвучав, прокричав мій, ваш, наш голос — голос громадян України — незалежної, суверенної держави, члена і співзасновника ООН.

Почуйте наш біль, образу, пекучі питання. Україна ніколи не загрожувала і не принижувала росіян. Чому ж нині Росія така жорстка і несправедлива до українців?!

Великі жертви і розруху пережила українська земля і її народ під час Великої Вітчизняної війни. І тепер, як і в 1941 році, військова навала порушила наше мирне життя, гинуть, страждають люди, горять наші оселі, руйнується господарство. Але ж цю біду, неймовірно(!) принесла нам не фашистська навала, а держава братнього російського народу. Чому? Хто ці злодії в Росії?! Напевно, не всі ж там такі? Хто їх зупинить, хто їх покарає?

З великою пошаною до газети,
Б. ПОГОРІЛИЙ.
Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

Для переходу на європейські стандарти ведення бізнесу потрібно внести зміни до 3,5 тисячі нормативів і майже в 300 законів, заявляють у Дніпропетровській обрладі, і переорієнтувати половину підприємств області, які раніше поставляли свою продукцію до Росії і країн колишнього СРСР, *повідомляє наш власкор Володимир Рибальченко*

Податківці Полтавщини за перше півріччя мобілізували до бюджетів усіх рівнів понад 6,4 мільярда гривень. До того ж промислові підприємства краю сплатили до державної скарбниці майже 5 мільярдів гривень, і*нформує наш власкор Василь Неїжмак*

Атомна залежність

У країни є шанс позбутись її. Чи скористаємося ним?

Будь-яка залежність згубна. Як для людини, так і для цілих держав. У цьому ще раз переконали останні події. Над тим, як позбутися газово-нафтової залежності від Росії і диверсифікувати свої ризики тепер думає мало не вся Європа. Україна так само шукає свої шляхи виходу з енергетичної кризи. Ще не так давно вважалося, що одним із таких може бути розширення атомної енергетики. Та тепер стає зрозуміло, що й вона перетворилася на своєрідну пастку, яка дублює газову. Не позбавившись російської залежності і в цій галузі, важко сподіватися на те, що країна здобуде енергетичну, а відтак економічну і політичну незалежність.

ФАКТ

Торік ХАЕС виробила 14,5 мільярда кіловат-годин електроенергії, що стало другим результатом за час роботи станції. У першому кварталі, порівняно з відповідним минулорічним періодом показник зріс до 111 відсотків. Однак загальний коефіцієнт використання встановлених потужностей за рік становив лише 69 відсотків.

Станцію охороняють. Та безпека не лише в цьому

Як розповіли на Хмельницькій атомній електростанції (ХАЕС), останнім часом навіть журналістам важко потрапити туди. Це через підвищену пильність до безпеки стратегічного об'єкта. І хоча станція розташована в регіоні, де наразі мир і спокій, проте агресія сепаратистів тримає всіх у напруженні. Виробничі підрозділи працюють у штатному режимі, але вимоги до охорони особливі. Утім, хоч би які важливі були заходи безпеки, не вони найбільше турбують сьогодні атомників. Подальша доля ХАЕС знову опинилась під великим знаком запитання.

Хоч як дивно, але майбутнє, а відтак і безпека такого об'єкта, охороні якого приділяється стільки уваги, час від часу опиняється в заручниках у політичної ситуації. Уже багато років поспіль не так економічна доцільність, корисна для держави, як тимчасові настрої суспільства і приватна зацікавленість тих, хто наближений до енергетичного комплексу, диктують атомникам свої правила гри.

Так було майже чверть століття тому, коли на будівництво трьох блоків під тиском громадськості було накладено мораторій. Тоді людей найбільше лякала небезпека від сусідства з ядерним реактором. Але через десять років про страх забули, і другий реактор добудували і запустили в дію. Проте грошей на відновлення робіт ще на двох блоках не було.

Надія з'явилася три роки тому, коли спочатку провели громадські слухання про добудову двох блоків, а потім прийняли відповідний закон. Не тільки станція, а й усе місто енергетиків жило в передчутті нових масштабних робіт. Вони обіцяли людям близько двох тисяч робочих місць, непогану зарплату, перспективу зведення житла і зміцнення соціальної сфери. За усім цим наче відходило на другий план те, хто і за які гроші зводитиме блоки. Не таким уже принциповим видавалося те, що головним інвестором має стати російська сторона. А на запитаннях, кому ж у майбутньому належатиме станція, хто розпоряджатиметься її активами і виробленою енергією, взагалі не акцентували уваги. Навпаки, всі акценти було розставлено так, що виключно російське партнерство може влити свіжу кров в українську енергетику. Це мали підтвердити численні експертні оцінки, опитування громадської думки і навіть тендерні конкурси. І хоч з якого боку подивитись, а перемагали тільки російські пропозиції.

Спільне коріння, але різні інтереси

У тому, що українська і російська атомні енергетики виросли з одного коріння, не має жодного сумніву. Єднало все: від спільної школи підготовки фахівців до практично єдиної кадрової команди, котра час від часу тасувалася від однієї конструкторської бази до об'єднаного виробництва, що випускало як обладнання, так і пальне для атомних станцій. Галузеві зв'язки виявилися міцніші за державні. На ХАЕС не приховують, що традиції і старі стосунки з російською стороною ще й дотепер певною мірою визначають долю українського підприємства.

— Не секрет, що українські блоки були продуктом колишнього Союзу, а наступником усіх технологій залишилась Росія, — каже директор станції Микола Панащенко.

Попри те, що світ розвивав свої технології, Україна залишалася вірним російським прихильником. Не дивно, що, з огляду на це, переможцем у конкурсі на добудову двох енергоблоків ХАЕС стала саме російська сторона. Можна припустити, що корейська та американська компанії, котрі та-

Чого давлять? Бо давимось!

ТОЧКА ЗОРУ

Теплоенергетика без газу? Усе зовсім просто і непросто, зважаючи, що всі живуть за принципом: не чіпай техніку і вона не підведе.

«Україну давлять газом»... Фраза стала найкоротшою характеристикою наших стосунків із братерською Росією за всі роки незалежності, а що вже нині, й говорити не варто. Хоча чому так сталося, вам не розповість ніхто. Бо людство, щоб приготувати їжу чи зігрітися, тисячоліттями користувалося, умовно кажучи, в'язанкою дров. І ніколи та «в'язанка» не була великою проблемою. Проблема, здається, виникла тільки в нас. Бо подивишся, особливо напередодні опалювального сезону, телевізор і зловиш себе на думці, що пересічний українець народжується, росте, вчиться (і далі за списком) не для того, щоб БУТИ ЩАСЛИВИМ. Ні! Щоб розрахуватися за тепло і газ...

Коли ж наслухаєшся поважних промов із приводу енергозбереження, впровадження нових технологій (це зазвичай під час «чергових газових воєн» у період лютих морозів), то може скластися враження, що хтось і справді про щось дбає. Однак прийдеш у райцентр, де зі всієї «промисловості» хіба податкова та райдержадміністрація залишилися, і чуєш плач: «Ось у нас були «Сільгосптехніка» і «Міжколгоспбуд», а тепер усе розвалили — немає де працювати».

І тут нариваєшся на китайську статистику, де 30 відсотків в енергетичному балансі країни становить біогаз. 31 мільйон сімей мають власні біогазоустановки (200 мільйонів населення), 64 тисячі потужних біоустановок працюють в агро- та комунальному секторах економіки. На долю останніх припадає виробництво 14 мільярдів кубометрів біогазу. То чому ж у нас в регах, які могла «потягнути» й сільська кузня, ніхто вперто ні кує, ні меле?

Бо є лобісти, які в перервах між закликами до енергозбереження, знають одне: що більше газу та дорожче продано, то вищий зиск. То хто ж витрачатиме мільярди євро, як це протягом останніх десятиліть робили китайці, на інвестиції в біогазифікацію?

Однак усе це, скаже читач, стосується сільських районів. Так, з біогазом (на базі тваринного гною та рослинних решток) у містах сутужно. Тут шлях один — активніше використовувати електроенергію.

Зауважимо, що на дворі XXI століття, а наша теплоенергетика застрягла десь у XIX столітті і ніяк не хоче звідти вилазити.

Тому не лякайтеся, хоча і справді — використання електрокамінів за сьогоднішніми цінами пустить вас світом.

По-перше, у нас є промисловість, зокрема електрометалургія, яка використовує фантастичні обсяги електроенергії. І ось вона нарешті навчилася утилізувати надлишкове тепло. Наприклад, на Запорізькому заводі феросплавів працюють НАД ВПРОВАДЖЕННЯМ проекту, який дасть змогу забезпечити теплом пів Запоріжжя. Так принаймні обіцяє голова правління ЗЗФ Павло Кравченко.

Попри те, що за доброї волі, майже у кожному місті є можливість знайти та утилізувати надлишкове тепло, все-таки не в кожному місті є свій феросплавний завод. І це правда. Однак складати руки зовсім не варто. Знову-таки, це коли трохи приструнити лобістів, які всіма копитами впиратимуться, щоб заблокувати навіть найобережніші наміри в цьому напрямі. Ось світова наука ще в 1930-ті роки винайшла, а світова практика у вигляді підприємств, наприклад, компанії «Mitsubishi», виготовила й поставила на світові ринки так звані теплові насоси. Щоб довго не морочити людям голову, скажу одне: тепловий насос — це такий холодильник чи кондиціонер навиворіт. Бо всі знають, що в холодильника всередині холодно, а задня стінка — навіть гаряча.

Народні майстри придумали кілька моделей цього дива техніки, яке, використовуючи, наприклад, ОДИН КІЛОВАТ ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЇ, ВИДАЄ П'ЯТЬ КІЛОВАТІВ ТЕПЛА. Зокрема, штуковина, яка забезпечує теплом 30 квадратних метрів площі (потужністю 4 кіловати теплової енергії) бере лише 800 ватів електрики.

Диво! Так. Однак «Mitsubishi» просила за нього торік... 21 тисячу гривень. Через те язось обійдемося і без дива... Хоча магазинчик, який торгує такими тепловими насосами вдалося побачити на колишній прохідній мелітопольського «Продмашу», який разом з іншими підприємствами Мелітополя міг би впоратися навіть ІЗ ДЕРЖАВНОЮ ПРОГРАМОЮ СТВОРЕННЯ СВОЇХ ТЕПЛОНОСОСІВ. І не для квартири, наприклад, а для цілої дев'ятиповерхівки. Не вірите? А дарма. Адже ж лякає темними вікнами (з кореспондентом «Голосу України» чомусь навіть поговорити в заводоуправлінні не наважилися) ще один велетень, який міг би взятися за теплонасоси. Колись це дуже потужне підприємство називалося «Мелітопольхолодмаш» і практикувалося на установках для АЕС та атомних підводних човнів. Вловлюєте і габарити, і якість цієї продукції? Тепер тут теж наче щось роблять, але листок про те, що до кінця місяця майже всі у вимушеній відпустці, на прохідній висить...

А лишень і справ! Державна програма не прономів, а конкретного фінансування стартового проекту. Адже тут відкривається справжня золота жила, навіть коли теплонасос від «Mitsubishi», але нашого виробництва, буде коштувати як пристойний холодильник, але, звичайно, не 21 тисячу.

І ще про одне. Поки ми готувалися писати про теплонасоси, наука не стояла на місці, як і практика також. Народні умільці освоїли такий собі тепловий насос Френетта (чи генератор Потапова, чи вихоровий генератор Шаубергера). Його вже виготовить не те що спеціалізований завод, а й колгоспна майстерня. Умільці кажуть, що коефіцієнт перетворення електроенергії в теплову сягає навіть не п'яти, а 10. Брешуть, звичайно, але, витративши одну кіловат-годину електроенергії, зняти 7 кіловатів тепла вже з наявних промислових установок можна. То за чим, друзі, справа?

На завершення скажемо таке.

У нашої електроенергетики буде велике майбутнє, коли вона лобіюватиме свої інтереси хоча б як газівники.

І навчиться так само ВИХОВУВАТИ, чи, точніше, СТВОРЮВАТИ СОБІ СПОЖИВАЧА, як газовики. У процес також мала б втрутитися і держава. І тоді, напевно, з'явилися б гроші в когось на армію, а в когось і для розвитку ядерної енергетики, для модернізації теплових станцій (які теж десь на початку минулого століття, за великим рахунком, застрягли в плані ККД).

А для цього всього так мало треба — бажання і силу волі.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Запоріжжя.

Подальша доля ХАЕС знову опинилась під великим знаком запитання

кож брали в ньому участь, наперед були приречені на програш і відігравали роль формальних учасників.

Якщо розглядати проблему тільки з точки зору технологій, то логіка такого розвитку подій зрозуміла і прогнозована. Адже тільки Росія могла запропонувати той тип реактора, котрий працює на ХАЕС і під який, урешті-решт, була спроектована станція.

Спочатку повідомлялося, що не варто втрачати ті фундаменти, котрі було закладено під блоки ще в минулому столітті.

Тож обіцяних 40 мільярдів гривень інвестицій мали прискорити процес, і вже до 2017 року принаймні ще один блок повинен був розпочати виробіток електроенергії.

Натхненні такою перспективою, хмельницькі атомники взялися за роботу, провівши громадські слухання, доопрацювавши техніко-економічне обґрунтування проекту, а після аварії на Фукусімі впровадили ще й додаткові заходи комплексної програми підвищення безпеки.

Але обіцяних російських інвестицій усе не було, тож із часом з'явилась нова концепція. Мовляв, старі конструкції не варто використовувати. Доцільніше розпочати з нових будівельних майданчиків. Зрозуміло, що вартість будівництва при цьому автоматично зросте. Однак хто візьме на себе додаткові витрати? Вкладати свої капітали в українську безпеку росіяни не поспішали. Тож ситуація знову загальмувалась. А з огляду на останні політичні події, можливо, зупинилась назавжди. Але чи варто розцінювати це як втрату для України? Можливо, це лише початок нового етапу.

Чи можна все почати з нуля?

Міждержавний конфлікт водночас загострив і галузеві проблеми: чи продовжить Росія постачання ядерного пального? А відтак чи не вплине це залежність на роботу української атомної енергетики?

Наразі проблем із роботою двох блоків немає. Пальне для першого реактора було поставлено ще торік. Є запаси касет і для другого. Навіть якщо в наступні дванадцять місяців поставки не здійснюватимуться, їх вистачить на роботу протягом цього часу.

Та головне — вже налагоджуються зв'язки з іншими постачальниками. Американські компанії готові співпрацювати з українськими енергетиками. Контрольна експлуатація їх пального вже здійснюється на одній із вітчизняних АЕС.

А от з інвестуванням добудови ситуація складніша. На станції всерйоз стривожені тим, що робота, проведена за два попередні роки, може виявитися марною.

Хоча паростки надії все-таки з'являються. Чеські машинобудівники готові виготовити частину обладнання, яке б відповідало типу діючих на станції реакторів. Теоретично західна сторона може виступити і як інвестор. Однак говорити про конкретні плани поки що рановато. Як і про те, чи й надалі українська атомна енергетика залежатиме лише від російських планів і стандартів. А чи зможе вийти на світовий енергетичний ринок як активний гравець, замовляючи товари і послуги і продаючи свою продукцію.

Адже нині європейські країни так само шукають варіанти енергетичної незалежності від російського газу. І якщо після аварії на Фукусімі перспективи європейської ядерної енергетики видавалися доволі туманними, зокрема Німеччина оголосила про поступове закриття своїх атомних станцій, то тепер погляди на галузь змінюються.

Наразі важко знайти рівноцінне за своєю потужністю джерело енергії. Тож, висуваючи сучасні підвищені вимоги до безпеки експлуатації АЕС, політики та державні діячі вже не висловлюються так категорично про їх повне закриття.

Можливо, й Україні варто було б скористатися цим моментом і задуматись над новими перспективними планами співпраці в атомній енергетиці не тільки зі східним, а й із західними партнерами. Завдання непросте. Насамперед із фінансової точки зору. Але не таке вже й нездійсненне. Тим паче що охочих співпрацювати з Україною в цій сфері достатньо.

— З огляду на все це, чи не готові ви пожертвувати інтересами свого колективу, ХАЕС, Нетішина та й Хмельницької області, відмовившись від добудови блоків на користь будівництва, приміром, принципово нової атомної станції? Адже це могло б закласти основи стабільної і надійної роботи галузі в наступні десятиліття, а звідси — і гарантії енергетичної безпеки держави, — поцікавилася я в директора станції.

Наразі питання це більше теоретичне, аніж практичне. Та й не вирішується воно ані на самій станції, ані керівництвом області. Проте у відповідь довелося почути категоричне «ні». «Піти на те, щоб пожертвувати інтересами колективу і міста, я не можу, — сказав директор».

Свій бюджет до тіла ближче?

Справді, ХАЕС надзвичайно важливий промисловий об'єкт для області. Торік вона виробила продукції більш як на три мільярди гривень, відрахувавши в бюджети різних рівнів і фонди майже 338 мільйонів гривень. У першому кварталі випуск продукції сягнув 702 мільйонів гривень, перевищивши минулорічні показники на 21 відсоток. До казни сплачено близько 89 мільйонів гривень.

Водночас саме місто енергетиків живе і живиться переважно тими ресурсами, що їх надає станція. На жаль, місто так і не навчилось не тільки розвиватись, а й просто жити без неї. І це попри те, що тривалий час перспектива добудови блоків була під загрозою. А термін експлуатації першого енергоблока стрімко добігає кінця. Не встигнеш озирнутися — зістаріється і другий. Що тоді? Як місто має жити далі?

Залежність міста від роботи ядерних реакторів така само міцна й водночас така само згубна, як і енергетична залежність України від Росії. Подолання останньої виявилось надто болісним і поки ще не завершеним для держави процесом. Але вже мало в кого є сумніви, що його варто починати, незалежно від того, який тривалий і важкий буде цей шлях.

Нам усім настільки важко розставатися із звичним порядком речей, що інколи здається: інакшого варіанта просто не може бути. Та погляньмо на ситуацію іншими очима. Десятки країн успішно живуть без російських енергетичних поставок. Сотні регіональних бюджетів вміють заробляти гроші, не спираючись лише на одне підприємство. Тисячі невеличких міст будують свою економіку, соціальне життя, не покладаючи всі надії лише на роботу свого ядерного реактора...

Можливо, інколи варто відмовлятися від старих звичок, відсувати на задній план свої чи то приватні бізнесові, чи то містечкові інтереси, заради розвитку країни. Сильної, єдиної, незалежної. До чого ви всі закликаємо останнім часом. Чи готові перейти від гасел до певних поступок і навіть жертв?

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Фото автора.

ДЖЕРЕЛО

У Городищенській виправній колонії є сонячний колектор

У Городищенської виправній колонії №96, що на Рівненщині, на фасаді їдальні встановили сонячний колектор для нагрівання води **(на знімку)**. Допомогла громадська організація «Екоклуб», яка в рамках проекту «Увімкни сонце — живи комфортно» виділила п'ять тисяч гривень на витратні матеріали, решта коштів (а сонячний колектор коштує 14 тисяч гривень) — колонії.

Досі для нагрівання води тут використовували дрова та вугілля. Відповідно витрачалися час та ресурси на їх пошук, закупівлю і транспортування. Наразі умови стали комфортніші, адже сонячна енергія — безплатна, екологічно чиста. Установка площею десять квадратних метрів (зібрана власноруч працівниками закладу), встановлена на фасаді їдальні, нагріває вісімсот літрів води за сонячний день — цього цілком достатньо для миття посуду.

— Із встановленням сонячного колектора заощаджуємо половину енерговитрат їдальні, — розповідає начальник Городищенської виправної колонії №96 Юрій Луцук. — У майбутньому плануємо встановити ще кілька колекторів для інших побутових потреб.

— Бажання керівництва колонії знайти альтернативу для збереження енергоресурсів та практичний досвід «Екоклубу» дали змогу зменшити енергоспоживання. Це хороший приклад того, як можна поєднати державні інтереси та охорону довкілля, — вважає представник рівненського «Екоклубу» Оксана Майборода. — До речі, перші з нашою допомогою такі колектори встановили торішнього літа в Маневицькій виправній колонії, що у Волинській області. У тому-таки Маневицькому районі, звідки наша громадська організація три роки тому розпочала реалізацію проекту «Увімкни сонце — живи комфортно», встановлено ще й понад двадцять сонячних установок у приватних домогосподарствах.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

Фото Інни БЕЛАШ.

Укрзалізниця відкриває новий маршрут Рахів—Київ

ТРАНСПОРТ: РЕЗОНАНС

«Коли через Карпати загуркоче потяг до столиці?» — таку назву мала остання публікація у вашій авторитетній газеті від 11 червня. І ось після неї за моєї ініціативи 4 липня в Києві відбулася зустріч Ореста Климпуша, Івана Шостака та представників громадськості із гендиректором Державної адміністрації залізничного транспорту України Борисом Остап'юком.

У результаті тривалої та нелегкої дискусії, зваживши на переконливі аргументи, які ми навели, та беручи до уваги велике значення потяга «Рахів—Київ» для соціально-економічного розвитку багатьох західних районів України, особливо Гуцульщини, Борис Остап'юк ухвалив рішення про відкриття руху цього пасажирського потяга. У нашій присутності він доручив директору з організації пасажирських перевезень Державної адміністрації залізничного транспорту України Євгенію Дихне (він, до речі, в молоді роки працював провідником потяга «Львів—Рахів») забезпечити у найкоротші терміни виконання цього рішення.

Ретроспектива

Задля розвитку регіону і Карпатського біосферного заповідника за активної участі та підтримки першого міністра транспорту України (1992—1994 рр.) народного депутата другого та четвертого скликань Ореста Климпуша, очільників центральних і місцевих органів влади мені пощастило обстоювати відкриття руху пасажирського потяга за маршрутом Київ—Рахі».

У дорученні Президента України від 2 квітня 2013 року №1-1/749 з питань сталого розвитку гірських населених пунктів Закарпаття, що розташовані в зоні україно-словацько-німецького об'єкта Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, окремим пунктом Кабінету Міністрів доручалося вирішити це питання. В останній період істотну допомогу у цій справі надав київський підприємець Іван Шостак, який розробив маршрут та орієнтовний графік руху з урахуванням інтересів населення південного Тернопілля та Покуття, які впродовж останніх років були позбавлені потягів далекого сполучення і також потребували залізничного сполучення з Києвом.

Перспектива

Початок курсування потяга «Київ—Рахів» очікується у першій декаді серпня — після завершення підготовчих робіт. Цільовою територією обслуговування для нього є прилеглі території до станцій ділянки колії Тернопіль—Чортків—Заліщики—Коломия—Делятин—Яремче—Ворохта—Ясіня—Рахів. На зазначеній ділянці це буде єдиний потяг далекого сполучення, яким зручно користуватимуться як туристи, студенти, так і наші заробітчани та інші категорії пасажирів для поїздок до Києва, Харкова чи Москви і у зворотному напрямку. Потяг складатиметься з дванадцяти вагонів — купейних та плацкартних. Пропонований графік — доволі зручний, а під час переходу на зимовий розклад з'явиться додаткова можливість його поліпшення — перенесення відправлення з Києва на пізніший час — після 18.30.

Хочу окремо наголосити, що керівництво «Укрзалізниці» звернулося до нас із проханням: забезпечити активну пропаганду та рекламу цього нового залізничного сполучення, залучивши для цього, зокрема, туристичні агенції, та докласти максимум зусиль, щоб потяг став «заселеним», а значить — маршрут рентабельним. Тому варто нагадати, що мандрувати залізницею не тільки зручно, а й найдешевше, а новий маршрут пасажирського потяга значною мірою допоможе розвитку туризму в Карпатах та поліпшить життя горянам.

На зустрічі принагідно обговорено також перспективи відкриття міжнародного залізничного пасажирського сполучення між Львовом, Києвом та румунським містом Клуж-Напока, перетворення міста Рахова на залізничні ворота до втаємниченої Трансільванії та ще одне «вікно» до Європейського Союзу загалом.

Федір ГАМОР,
професор, заслужений природоохоронець України.

Закарпатська область.

Фото з архіву автора.

Борис Остап'юк, Федір Гамор та Орест Климпуш** (зліва направо) **під час наради у столиці.

Військовослужбовці ОК «Північ» здають кров для онкохворих. У такий спосіб бійці віддячують благодійному фонду «Скарбниця Надії», що опікується онкохворими дітьми. Благодійна організація другий місяць поспіль збирає кошти для закупівлі бронежилетів військовослужбовцям Збройних Сил України, *передає наш власкор Олександра Юркова*

Коли краплина — на вагу життя...

...Я приходжу до тями в лікарняній палаті. У вені стирчить крапельниця з червоною рідиною. Наді мною схиляється обличчя в білій масці й шапочці: «Дякую, що не померла на моїй зміні. А то зіпсувала б усю статистику, — не розумію, чи то жарт, чи всерйоз. — Добре, що хоч на четверту добу оклигала. Знаєш, скільки тобі крові влили? І солдати, і міліціонери здавали».

Штучної крові досі не винайшли

Після тієї відчутної крововтрати я ще кілька разів потрапляла в ситуації, коли моє життя рятувала донорська кров. А ще раніше, коли я прийшла до одного зі столичних пологових будинків (з усіма документами, направленнями) народжувати доньку, мені одразу сказали, що візьмуть, якщо приведу двох перевірених донорів. Добре, що такі друзі були. Тому я, звичайно, й сама не могла залишатися осторонь. Часто думала про те, що кров, яка мене врятувала, обов'язково маю повернути людям. Адже щодня десятки, а то й сотні з них потрапляють в аварії, переносять складні операції. Майже кожен четвертий громадянин країни протягом життя потребує лікування компонентами крові. Тому проблеми служби крові стосуються кожної сім'ї. Я здавала кров давно, ще замолоду. Останніми роками всі мої спроби стати донором наштовхувалися на проблеми зі здоров'ям. Але ж не завжди так має бути!

Сучасні наука й медицина вже вміють майже все! Навчилися навіть замінювати більшість людських органів. Але штучної крові й досі не винайшли. Єдиним джерелом отримання компонентів крові є донор. На жаль, як засвідчують статистичні дані,

донорство в нашій країні переживає сьогодні значний спад. За останніх 10 років кількість донорів зменшилась більш як удвічі, що спричинило зниження обсягів заготівлі крові. Водночас жодна медицина світу не може існувати без служби крові.

— Міжнародна практика свідчить, що для забезпечення донорською кров'ю та її компонентами необхідно, щоб на 1000 населення припадало 30—40 кроводач на рік. В Україні цей показник становить майже 18. До того ж у зв'язку із загостренням проблеми інфекційної безпеки донорської крові щорічно вибраковується понад 5 відсотків від усієї заготовленої, — розповідає начальник Управління спеціалізованої медичної допомоги, заступник директора Департаменту реформ та розвитку медичної допомоги МОЗ України Євген Мороз. За його словами, нині визначено чіткий порядок скринінгу. Донорська кров перевіряється на чотири основні інфекції, що передаються із кров'ю, а не на дві, як це було раніше. І жодна доза не переливається без належної перевірки, — зазначає він.

На державному рівні Міністерством охорони здоров'я впроваджується в діяльність регіональних служб крові сучасна система скринінгу донорської крові та її компонентів на маркери інфекцій, що передаються з кров'ю. Заплановано також заходи з вірусної інактивації. Слід зауважити, що діяльність служби крові України тривалий час здійснювалася під грифом «таємно». Проте з 2013 року дані щодо кількості донорів, донацій, обсягів заготівлі крові та її компонентів відкрито. Як повідомили в МОЗ, у 2013 році, зокрема, донорську кров та її компоненти здали 602 894 донори, заготовлено 390 876 літрів донорської крові й 203 400 літрів плазми. Але цього зовсім недостатньо, щоб забезпечити потреби лікарень.

Дефіцит крові — загальнодержавна проблема, яку тільки циркулярами не розв'язати. Україні потрібні постійні й безпечні донори, свідомі своєї відповідальної місії. Де їх узяти і як гарантувати якість вітчизняних продуктів крові?

Донором стати нескладно, якщо ви здорові

Із процедурою забору і заготівлі донорської крові та її компонентів ми ознайомилися в Київському обласному центрі крові, що в Білій Церкві. Це одна з найсучасніших служб крові в Україні серед аналогічних закладів. Центр працює за європейськими стандартами, а його продукція повністю відповідає високим вимогам. Уся система функціонує в закритому середовищі й не контактує з довкіллям. Головний лікар Центру Петро Вербіцький запевнив, що завдяки цьому забір крові можна здійснювати будь-де: в парку, на дискотеці, в аудиторії, в супермаркеті.

— Ми сьогодні вживаємо всіх заходів для гарантування безпеки і донору, і реципієнту. Це і ретельний відбір донорів, і повне тестування крові на наявність інфекцій за європейськими стандартами. Далі — повторне тестування зібраного матеріалу після перебування в карантині. І так працює вся Європа, — зазначив Петро Вербіцький.

Як з'ясувалося, лише бажання долучитися до здачі крові замало. Передусім треба пройти медичне обстеження на відсутність протипоказань. Серед них — наявність інфекційних, серцево-судинних, шлункових, онкологічних захворювань. Навіть якщо у вас просто застуда, нещодавно вам видалили зуб (або навіть лікували), робили татуювання чи пірсинг, ви приймали антибіотики чи психотропні препарати, вагітні — здавати кров не варто. До того ж за дві доби до здачі крові не можна вживати алкоголь, жирну їжу.

Кожен потенційний донор засвідчує стан здоров'я особистим підписом в анкеті перед тестовим обстеженням й несе відповідальність за достовірність інформації згідно із Законом України «Про донорство крові та/або її компонентів». Як результат, 10—15 відсотків українців, що вважають себе здоровими і бажають здати кров, уже на першому етапі обстеження «списуються». Ще 3—5 відсотків відсіюються після лабораторних досліджень.

Сам процес забору крові триває лише кілька хвилин (плазми — значно довше). Новітні апарати контролюють дозу, яку перед забором встановлюють фахівці відповідно до можливостей донора.

Мені, громадянці України, вже за 18 років, але ще не 60. Зріст і вага теж підходять: понад півтора метра і більш як 50 кілограмів. Тож, опинившись в Київському обласному центрі крові в Білій Церкві, я вирішила долучитися до безплатних донорів. І не лише з благородних мотивів. Захотілося на собі розвінчати або підтвердити так звані міфи про донорство.

Найголовніший — «під час здачі крові можна заразитися всілякими хворобами» — відкидається одразу: ні системи, ні апарати, ні кров не контактують навіть з повітрям.

— Жодна доза крові без обстеження нікому не переливається, — запевняє головний лікар. — В Україні, окрім 61 центру крові, функціонує понад 490 відділень трансфузіології. Із 2005 року донорський матеріал зберігається на карантині протягом 180 діб.

Хоча кожна доза донорської крові контролюється, існує таке поняття, як «сіре вікно», коли збудник інфекції не можна розпізнати (на ранній стадії — від 7 до 14 днів — він «дрімає»). Щоправда, інфікування трапляється надзвичайно рідко. За світовою статистикою, ризик «підхопити» ВІЛ через продукти донорської крові оцінюється в 0,0005 відсотка, а вірусний гепатит — 0,03 відсотка на одне переливання крові. Отож у страху очі великі.

Далі проходжу перший етап обстеження — вимірювання артеріального тиску, пульсу й ритму серця. Сучасний японський тонометр за мить видає показники і вердикт: «гіпертонія». Але я прошу лікаря допустити мене до здачі крові. Трохи повагавшись і взявши з мене обіцянку звернутися до терапевта, той все-таки дозволяє здавати аналізи.

Наступний міф — «донорство шкідливе, бо змушує організм «перевиробляти» кров», — також швидко розвінчується. Усе навпаки. Природа потурбувалася про людину й наділила її резервами, що в багато разів перевищують її потреби. Низькі витрати «запасів» організму призводять до так званих хвороб накопичення (атеросклерозу, подагри, ожиріння тощо). Роль оновлення крові лікарі знали з давніх часів, тому численні людські нездужання лікували дозованим кровопусканням. Ось і тут після здачі крові людина відчуває приплив нових сил, що свідчить про оновлення організму.

— Люди, які регулярно здають кров, рідше хворіють на серцево-судинні захворювання, стійкіші до кровотрати. Донорство стимулює також довголіття, — авторитетно переконує Петро Вербіцький.

Медики стверджують, що після здачі крові покращується також діяльність імунної системи, печінки, підшлункової залози, інших органів травлення. Як наслідок — стабілізується обмін речовин, що є надійною профілактикою хвороб.

...Нарешті всі мої аналізи готові. Мені допомагають одягнути одноразовий халат, шапочку, бахіли, пропонують чай із печивом і проводять до зали, де у зручних кріслах сидять донори. Грає приємна музика, по телевізору — якась розважальна програма. Процес здачі крові відбувається швидко. На завершення видають довідку і 45 гривень на їжу.

«Допоможу іншим — інші допоможуть мені»

Нагода знову здати кров трапилася через два місяці.

У Києво-Могилянській академії бригада Київського обласного центру переливання крові розташувала свою тимчасову амбулаторію і приймала донорську кров в усіх бажаючих. Дні донора крові вже стали гарною традицією для студентів цього вузу.

Залучені до заходу лікар і медсестра розповіли, що раніше в кожного підприємства було нормативне зобов'язання: 10 відсотків працівників мали здавати кров. Нині цього немає. Хоча в Києві донорської крові потребують щодня 200—300 осіб (це за умови, коли немає жодних катастроф чи форс-мажорних обставин), а здають її лише 100—150. Це ж нонсенс, щоб у кількамільйонному мегаполісі не могли здати кров три сотні мешканців, вважають медики. Тим часом

для людей, які потребують негайної операції, кожна краплина життєдайної рідини безцінна. Трапляється, її дефіцит може забрати в недужого останній шанс на порятунок, зазначають мої співрозмовники.

Наскільки важлива здача крові саме сьогодні — питання риторичне. Відповідь на нього — ситуація на Сході України. Як повідомили в Міністерстві охорони здоров'я, її статистики немає. Адже все, що стосується бойових дій, перебуває під грифом «таємно». Та відсутність статистики благородній справі не перешкоджає. За свідченням прес-служби Міноборони України, у 169-му навчальному центрі Сухопутних військ Збройних Сил України, в селищі Десна на Чернігівщині, відбувся День донора. Понад 80 військовослужбовців добровільно здали майже 30 літрів крові.

Кияни теж відгукнулися на прохання військових медиків здавати кров для поранених на Сході України бійців. Напередодні Всесвітнього дня донорів крові сотні українців лише в Центральному військовому госпіталі Києва долучилися до донорського руху. Вони розповідають, що останні події в Україні перевернули свідомість людей і що здача донорської крові — це чи не найменше, що можна сьогодні зробити для тих, хто ризикує власним життям, захищаючи Україну.

Начальник Центру крові Збройних Сил України в Центральному військовому шпиталі Києва Анатолій Замковий зазначає, що лише за один день до Центру звернулися майже 200 людей, готових здати кров для українських вояків, було здано 75 літрів крові.

Активно здають кров і мешканці інших регіонів. До цього їх спонукають не лише почуття патріотизму й чуйності. Спрацьовує також принцип «допоможу іншим — інші допоможуть мені!».

Наталя ПЛОХОТНЮК.
Київ.

Фотоетюд
Олександра КЛИМЕНКА.

Кожен четвертий громадянин країни протягом життя потребує лікування компонентами крові

Живе у віках душа поета в його озвучених віршах

Життя Миколи Федунця, відомого подільського поета, минуло не марно. Адже посіяв наш земляк у серці чи не кожного зерно любові до рідного краю. Був вірним чоловіком, надійним товаришем, мудрим наставником, та й просто людиною щирою і доброю. Кажуть, що вмирає лише тіло, а душа живе вічно. Душа Миколи Федунця живе ще й у його віршах, у серцях близьких людей, друзів і земляків, котрі пам'ятають і шанують поета не тільки за його творчість, а й за відкрите і чуйне серце.

Час спливає швидко. Давно посивіли скроні у тих, хто пліч-о-пліч ішов тернистою дорогою життя з Федунцем. Та пам'ять — свіча, котру вітрам не загасити. Ще одне підтвердження цієї істини — День ушанування поета, що недавно відбувся в невеликому селі Миклуші на Хмельниччині: на фасаді місцевої школи, де він колись навчався, відкрили меморіальну дошку з портретом Миколи Федоровича, а також відбулася презентація книжки «Шляхами Федунцевої долі».

З усіх куточків подільського краю з'їхалися друзі поета. Зі сльозами на очах згадує Миколу Федоровича вірний друг та колега, письменник Микола Мачківський, чимало спогадів у журналіста Володимира Рубашевського, котрий свого часу працював разом з Федунцем у редакції білогірської районної газети. Виступало багато гостей: у кожного свої щирі слова про дорогу їм людину. Та особливо зворушливі спогади в дружини Миколи Федунця поетеси Олександри Ванжули-Федунець. У кожному її слові вчувається глибока вірність покійному чоловікові, ніжність і теплота. Й вона не втомлюється повторяти: «Сьогодні Микола з нами».

Саме з ініціативи директора школи Михайла Дашкевича та його дружини Діни у світ вийшла книга «Шляхами Федунцевої долі», котру присутні одержали в подарунок під час її презентації.

— На 70-річчя від дня народження Миколи Федунця, — пояснила ініціативу Діна, — ми хотіли зробити ще один подарунок шанувальникам творчості поета-земляка: видати цю книгу. На наші звернення відгукнулося чимало людей, вони надсилали спогади, поезії. Так спільними зусиллями і народилися «Шляхи Федунцевої долі». Гадаю, особливо цінною буде вона на уроках літератури рідного краю, для всіх земляків, розкиданих по світу...

Палахкотить свіча пам'яті, лягають квіти до стіни, на якій красується меморіальна дошка. І що не кажіть, а таки живе у віках душа поета в його озвучених віршах.

Анжела ДЗИЦЮК.

На знімку: *меморіальну дошку поетові відкривають письменник Микола Мачківський, журналіст Володимир Рубашевський, дружина поета Олександра Ванжула-Федунець.*

Фото Ярослава ПАНАСЮКА.

У НОМЕР

Півтисячі гектарів біля Шацьких озер повернули

Господарський суд Волинської області зобов'язав рибгосп «Шацьк», дочірнє підприємство ВАТ «Волиньрибгосп», повернути у державну власність земельну ділянку загальною площею 483,5 гектара.

Ще у вересні 2013 року саме цей суд задовольнив позов Любомльського міжрайонного прокурора в інтересах держави й ухвалив рішення про припинення права постійного користування землею рибгоспом та повернення ділянки державі. Однак Рівненський апеляційний господарський суд цю ухвалу скасував. З його рішенням не погодилася прокуратура Волині, оскаржившив його в касаційному порядку. І ось, нарешті, постановою Вищого господарського суду України касаційну скаргу прокуратури задоволено і рішення господарського суду Волинської області залишено в силі.

Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.

Через митницю казна недоотримала грошей

Держбюджет недоотримав майже 400 тис. гривень через протиправні дії службових осіб Чопської митниці. Це стверджує прокуратура Закарпатської області. Розпочато досудове розслідування кримінальних проваджень.

У прес-службі прокуратури області повідомили, що митники, зловживаючи своїм службовим становищем, умисно внесли до облікових карток (книжок МДП ПІК «Інспектор 2006» та ЄАІС) інформацію про митне оформлення товарів на підставі несправжніх декларацій та заяв. Крім того, вони вчинили несанкціоноване втручання в роботу ЄАІС та ПІК «Інспектор 2006», що призвело до підробки та спотворення процесу обробки інформації про доставку і здійснення митного оформлення товарів.

Василь НИТКА.
Ужгород.

ДЕНЬ

№ 133 (5883) СЕРЕДА, 16 ЛИПНЯ 2014

Сьогодні в західних областях України подекуди короткочасні дощі, грози, удень в окремих районах град і шквали 15—20 м/с. На решті території без опадів. Вітер переважно північно-східний, 5—10 м/с. Температура вночі — +14—19 градусів, на узбережжі морів — до +23, удень — 28—33 тепла, в західних областях — +25—30 градусів.

ЦЬОГО ДНЯ, 16 ЛИПНЯ

■ **1937.** Народилася Ада Роговцева — відома українська акторка театру та кіно, народна артистка Української РСР, народна артистка СРСР, Герой України. ■ **1990.** Верховна Рада УРСР ухвалила «Декларацію про державний суверенітет України», яка проголосила державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх відносинах. ■ **1999.** У Києві проходив третій саміт Україна—Європейський Союз. ЄС підтвердив намір сприяти вступу нашої країни до СОТ, початок роботи щодо запровадження зони вільної торгівлі між Україною та ЄС.

У НОМЕР

Блаттер задоволений ЧС–2014

Футбол. Президент ФІФА Йозеф Блаттер виступив у Ріо-де-Жанейро на прес-конференції і поділився своїми враженнями від чемпіонату світу, котрий завершився в Бразилії.

— Я почуваюся щасливою людиною. Як президент ФІФА я задоволений організацією турніру. Це було непросто, враховуючи розміри країни і величезні відстані між приймаючими містами. Але я відвідав їх і можу з упевненістю стверджувати: в організаційному плані чемпіонат вдався. Я отримав величезне задоволення від футбольної вистави, яку ми спостерігали впродовж 31 дня. З точки зору видовищності чемпіонат теж був незабутнім.

Блаттер дав високу оцінку фінальному матчу Німеччина—Аргентина і зазначив, що головне гасло чемпіонату: «Футбол об'єднує», він — за мир на планеті.

***

Контрольний матч. **«Динамо» (Україна, Київ) — «Боташоні» (Румунія). 3:0. Голи:** Беланда, 6, Безус, 8, Калитвинцев, 90. **«Динамо»:** Коваль (Рудько, 46), Сілва (Селін, 76), Віда (Люлька, 76), Драгович (Сидорчук, 68), Макаренко (Цуріков, 69), Гусєв (Калитвинцев, 69), Беланда (Аруна, 60), Безус (Вукоєвич, 64), Рибалка (Буяльський, 68), Кравець (Мбокані, 61), Ярмоленко (Циганков, 76).

Ліги не буде, чемпіонат знову організує федерація

Хокей. Через те, що на адресу ФХУ надійшла офіційна інформація від ініціативної групи «Українська хокейна ліга» щодо неможливості проведення чемпіонату України в сезоні-2014/2015 під егідою УХЛ, федерація повідомляє: «ФХУ не передала права на проведення національного чемпіонату в наступному сезоні. Позиція керівного органу стосовно проведення національного турніру залишається незмінною, а робота щодо підготовки нормативної-правової бази майбутнього чемпіонату перебуває на завершальному етапі.

Втім, нині серйозне занепокоєння викликає кількість команд, котрі мають намір брати участь у турнірі. Хоча з упевненістю можна казати, що чемпіонат країни з хокею в сезоні-2014/2015 буде організовано під егідою Федерації хокею України».

Раніше участь у турнірі підтвердили лише чотири клуби: «Донбас» (Донецьк), «Альтаїр» (Донецька область), «Дженералз» (Київ) і «Кременчук». Хто ще? Як не прикро, але схоже, що хокей поступово помирає в столиці. Не мають фінансових можливостей долучитися до змагань легендарний «Сокіл» і чинний чемпіон України «Компаньйон-Нафтогаз»...

Полотно «Хрещення України–Русі» подорожуватиме країною

Презентація нової картини Артура Орльонова «Хрещення України-Русі» (на знімку) відбулася у Національному університеті «Острозька академія», що в древньому Острозі на Рівненщині. На ній художник зобразив тридцять три знакові постаті, пов'язані з ключовими періодами історії України.

У центрі полотна — князь Володимир Великий, основоположник християнства в Київській Русі, тримає на руках маленьку дівчинку, що символізує Україну. Знаменно, що серед персоналій є й острозькі просвітники князь Василь-Костянтин Острозький, першодрукар Іван Федоров та випускник Острозької академії гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний. Над ними зображена Божа Матір, яка покриває всіх своїм омофором у вигляді традиційного українського рушника. А позаду Діви Марії видніються Герої Небесної сотні.

— Постаті відбиралися за принципом значущості у творенні нашої державності та об'єднувального фактора, який нині вкрай необхідний для України і в політичному, і в конфесійному контекстах. Спочатку було 150 кандидатів, які потенційно могли з'явитися на картині. Утім, проконсультувавшись із науковцями, громадсько-політичними діячами, зупинилися саме на тридцяти трьох персоналіях — знаковому сакральному числі, яке називають віком Ісуса Христа, — сказав присутній на презентації президент благодійного фонду «Схід—Захід разом», ініціатор проекту «Україна Славетна» Володимир Зубанов.

— Найважче було працювати над ескізами, компонуванням матеріалів та самою ідеєю. Саме це забирає в художника дуже багато часу. Також я дослухався до порад своїх друзів-істориків, адже хотілося якомога автентичніше передати кожну деталь картини, — розповів автор твору Артур Орльонов.

Після Острога полотно помандрує регіонами України.

Олексій КОСТЮЧЕНКО, Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.
Фото Романа МАХЛАЯ.

Вивели суперпшеницю

Посіви зернових на зрошенні селяни Херсонщини скорочують з року в рік: кажуть, що на поливних землях вигідніше саджати овочі, які дають солідніші врожаї. Однак таке «переформатування» угідь може призвести до нестачі в регіоні власних запасів пшениці для виготовлення борошна. Тому науковці державного дослідного господарства «Асканійське» та Херсонського державного аграрного університету спільними зусиллями вивели і вже зареєстрували новий сорт озимої пшениці «Асканійська», що дає надзвичайно високі врожаї саме на зрошенні.

Минулої осені у ДГ «Асканійське» (село Тавричанка Каховського району області) відвели під новий сорт зернових 60 га ріллі, а результат цього літа сприйняли як сенсацію.

«81 центнер збіжжя з кожного гектара — це фантастика! Мені довелося тестувати близько п'ятдесяти нових сортів зернових, але за врожайністю жоден із них навіть не наблизився до «Асканійської». Тому посіви під неї надалі плануємо суттєво розширити», — пишається успіхом заступник директора господарства Віктор Найдьонов.

Середня врожайність озимих на Херсонщини в умовах хронічної посухи коливається від 17 до 22 центнерів з гектара, на зрошенні — удвічі—утричі більше. Але новина про появу перспективної культури, яка дозволяє отримувати додаткових двадцять центнерів з гектара поливної землі, миттю облетіла південні степи. До «Асканійського» вже поспішають гінці — домовлятися про придбання елітного насіння нового сорту. Їм не відмовляють, але попереджають: його небагато, та й для власних потреб щось необхідно залишити. Тому на всіх супердорідної пшениці поки що не вистачить.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.
Фото автора.

Заступник директора дослідного господарства «Асканійське» Віктор Найдьонов оглядає зібране зерно нового сорту озимих.

Над номером працювали: Віктор ЧАМАРА, Дмитро ПОТАПЕНКО, Ірина ШАТРОВА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО**, Анатолій **ГОРЛОВ**, Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА**, Іван **ІЛЛЯШ**, Світлана **ПИСАРЕНКО**, Віталій **СУДДЯ**.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2014 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 12 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 10 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 35 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 100000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 36346

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

